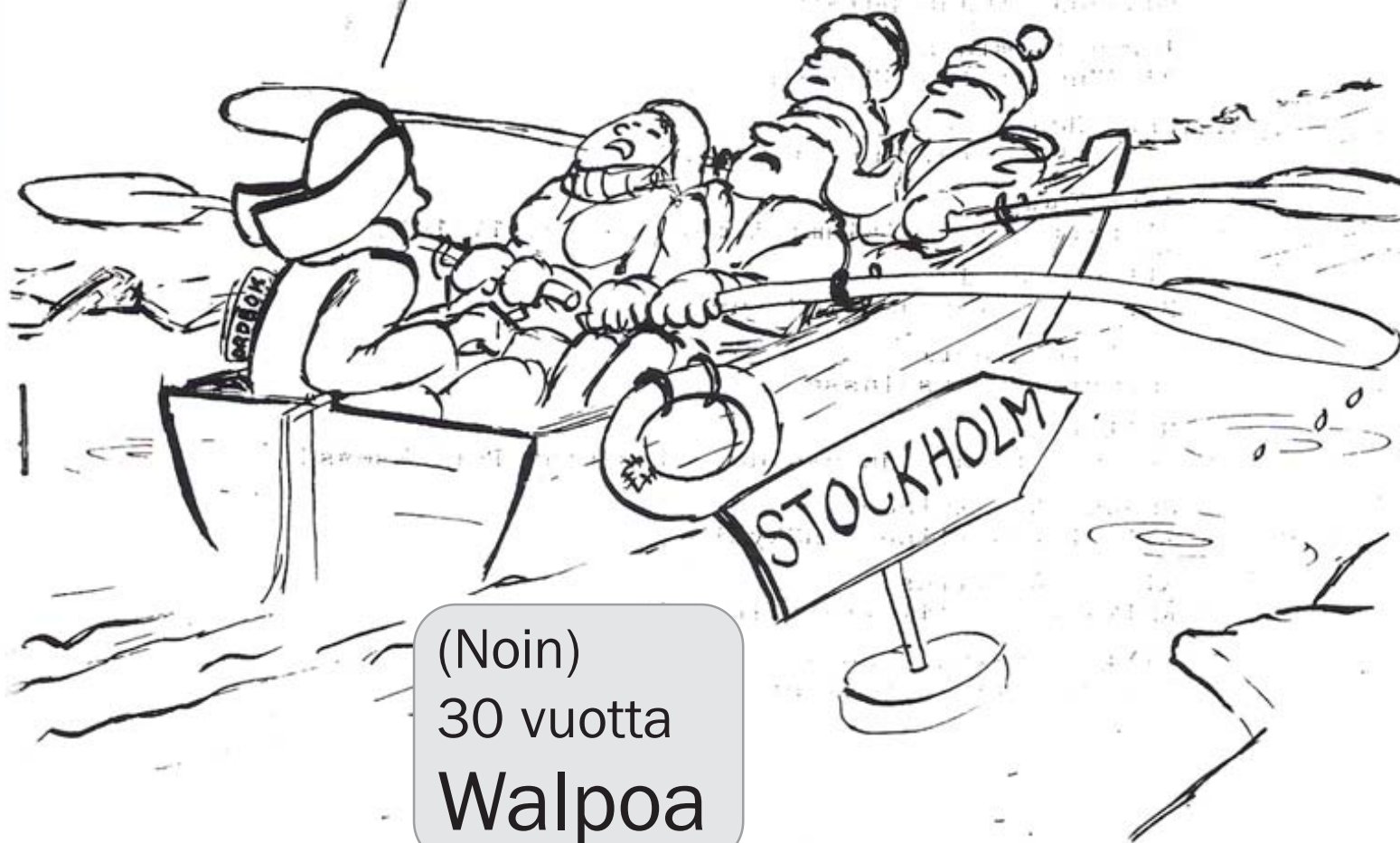

Walpo

OZLAAN MENOSSA
IRROTTELEMAAN
TUKHOLMAAN.
UIPA MUKAAN.

4/
75

(Noin)
30 vuotta
Walpoa

julkaisee: V + PH = P-klubi

OPISKELIJOIDEN
VUOKRAVALITYS

VALTAKUNNALLINEN

KATSO

OVV.
COM

- ☒ Ilmoittaudu hakijaksi
- ☒ Vapaat asunnot

HELSINKI
HÄMEENLINNA
JOENSUU
JYVÄSKYLÄ
KUOPIO
LAHTI
OULU
PIEKSAMÄKI
PORI
RAUMA
TAMPERE
TURKU

Turun toimisto:
Hämeenkatu 14
(02) 2338 308
turku@ovv.com

OVV!
10 v.

Yhteistyössä:

Fortum

TAPIOLA

www.ovv.com

Erikokoisia juhlahuoneistoja
Ei erillistä tilavuokraa
Erinomainen ruoka
Perhejuhlat, kokoukset, yritysjuhlat,
karonkat, sauna

Herkullista ja edullista iltapalaa sitseihin
ja muihin opiskelijatilaisuuksiin.
Ruokalistamme löytyvät kotisivuiltamme.

Puh. 2511122, 0400-487167

turun.upseerikerho@kolumbus.fi
www.turunupseerikerho.fi

TURUN UPSEERIKERHO r.y.
tilausravintola

Kaivokatu 12 — Hämeenkatu
20520 Turku — Uudenmaankatu — Itäinen Pitkäkatu

TYKS
Kupittaa
Data
City

Herää kotona

TURUN YLIOPIPILASKYLÄSÄÄTIÖ

Etsi oma koti. Täytä hakemus osoitteessa www.tys.fi

Kriittisyys

Walpo on ilmestynyt P-klubin huomassa nyt 30 vuotta.

Kuin sattuman oikusta juhluvuoden kevätnumero (02/05) herätti keskustelua enemmän kuin aikoihin. Poliittisen historian opetuksen sisältöä arvostellut kolumni “Kun oppiaineen nimi ei täsmää” aiheutti palauteryöpyn. Toiset närkästyivät, toiset kiittelivät. Molempia suhtautumistapoja löytyi niin opiskelijoilta kuin ennen kaikkea poliittisen historian ja valtio-opin laitosten henkilökunnilta. Jyrkimmät kriitikot lyttäsivät saman tien rajusti koko lehden tason.

Lyttääminen on tavallaan aivan ymmärrettävää. Walpo ei aina ole tieteellinen tai kapulakielinen julkaisu, joten sellaista odottava pettyy varmasti. Aiheellinen kysymys juhluvuonna lieneekin, minkälainen Walpon sitten tulisi olla?

Kuten edeltäjäni Antti Halonen mainiossa Walpon historiaa käsittelevässä jutussaan (sivuilla 6–8) toteaa, Walpolla ei ole linjaa. Jokainen päätoimittaja luo omansa, jos luo. Viralliselta titteliltään Walpo on Poliitiikan tutkimuksen klubin äänenkannattaja. Itse olen mieluummin lisännyt siihen ainakin jossain määrin termin epäpoliittinen. Walpon jutuissa on ajoittain hyvinkin kevyt ote, ja lehti yrittää muutaman kerran vuodessa kilpailla tenttikirjojen kanssa hetken p-klubilaisen ajasta. En kuitenkaan suostu allekirjoittamaan väitettä siitä, että Walpo olisi pelkkää kännihölmöilyselostusta. Laadukkaita ja journalistisesti erinomaisen kestäviä juttuja on tänä vuonnakin julkaistu runsaasti.

Samalla ei kuitenkaan ole syytä tinkiä siitä tavoitteesta, että Walpolla olisi kyky arkistoida opiskelijaelon

arkea. Ja mielellään vielä sellaisessa muodossa, että lehteen tarttuva katsoisi tarpeelliseksi säästää sen myöhempiä, jopa opiskeluaikojen jälkeisiä retroiluhetkiä varten.

Se edellyttää, että homma toimii kuten se tällä hetkellä mielestäni toimii: Walpoon kirjoittavat opiskelijat tekevät parhaansa. Uskallan väittää, että Walpo on edelleen, kuten vanha fraasi kuuluu, vapaaehtoisten tekijöidensä näköinen. Sisältö pysyy mielenkiintoisena, kun toimittajat uhraavat vapaa-aikaansa kirjoittaakseen juttuja aiheista, joista ovat itse kiinnostuneita. Laukovat mielipiteitään ja ovat tarvittaessa myös kriittisiä. Juuri kriittistä ja kyseenalaistavaa otettahan tulevilta valtiotieteilijöiltä odotetaan. Poliittisen historian ja valtio-opin oppiaineiden sisällöt eivät voi jatkossakaan olla sananvapauden turvaaman julkisen kritiikin ulottumattomissa. Itsesensuuriin ei saa alistua.

Toivottavasti sanomattakin on selvää, että kritiikin tarkoituksena ei voi olla kenenkään loukkaaminen. Ja toisaalta: kritiikin olisi suotavaa kulkea kahteen suuntaan, kuten keväällä tapahtuikin. Lehti voi kehittyä vain saamalla palautetta. Esimerkiksi vappulehti toiviaisen sisältöä voidaan saadun palautteen avulla varmasti pohtia ensi keväänä.

On hyvä muistaa, että kritiikkiäkin on onneksi kahdensuuntaista. Toivottavasti kykenemme – niin elävässä elämässä kuin lehden sivuillakin – antamaan myös tunnustusta ja kehuja, kun on niiden aika.

Pekka

WALPO

Päätoimittaja

Pekka Mäntylä
(pjmant@utu.fi)

Toimittajat

Urho Blom
Tiia Haapaniemi
Olli Hakala
Heini Hakojärvi
Antti Halonen
Tiina Heinilä
Eero Hokkanen
Petteri Järvinen
Maiju Jääskeläinen
Hanna Koskenranta
Katri Mäkinen
Mira Ojalehto
Matias Ollila
Sampo K. Saarinen
Tytti Seppänen
Sami Torssonen

K. Alkkis
Walter B. Jasmin

Kuvaajat

Tim Gonnermann
Tiia Haapaniemi
Maiju Jääskeläinen
Hanna Koskenranta
Paavo Lähteenmäki
Lotta Mattsson
Pekka Mäntylä
Matias Ollila
Sampo K. Saarinen
Juhani Salo
Katja Sauvola

Taitto ja ulkoasu

Pekka Mäntylä

Ilmoitusmyynti

Asta Sundqvist
(atsund@utu.fi)

Julkaisija

Turun yliopiston Poliitiikan
tutkimuksen klubi ry (P-klubi)
Rehtorinpellonkatu 4A, 2.kerros
20500 TURKU
<http://org.utu.fi/tyyala/pklubi>

Levikki

130 kpl

Painopaikka

Digipaino

Sisältö 03/05

johtavana teemana kriittisyys

5 Puheenjohtajan puheenvuoro

(Mira Ojalehto)

6 Walpo n. 30 vuotta

(Antti Halonen)

9 Pääministeri Pub1-piinapenkissä

(Tiina Heinilä)

10 Minne työllistyvät poliittisen historian opiskelijat?

(Petteri Järvinen)

11 Tervomaa ja lager - globalisaation pääpirut

(Olli Hakala)

12 Historian jalanjäljillä Itä-Euroopassa

(Sampo K. Saarinen)

14 Fuksin ensi metrit

(Eero Hokkanen)

16 Tuutor ja kahden viikon sosiaalistuminen

(Heini Hakojärvi)

18 Fuksi-kokoelma

22 The Moustache Brothers - kriittisyyttä Myanmarissa

(Hanna Koskenranta)

23 EI LIEMMIN LÄMMITÄ!

24 Messengerin ihmeellisyys

(Sami Torssonen)

25 Miksi ei?

(K. Alkkis)

26 Fuksit haalaritentissä

27 Henkilökunnan kyselytunnilla valtio-opin uusi

professori Tapio Raunio

(Matias Ollila)

28 Vaihtopenkki Belgiasta ja Australiasta

(Katri Mäkinen)

30 Edustajistovaalit ovat täällä

(Sampo K. Saarinen)

31 Eteenpäin ei ole menty

(Sampo K. Saarinen)

32 Mielelön todellisuus, kritiikin turhuus ja risteily

(Walter B. Jasmin)

34 Totuus löytyy Peggystä ja muita väittelyitä

(Olli Hakala)

35 Studentit sienessä

(Tiia Haapaniemi)

Tenttikirjojen metsästys on totta totisesti vaikeampaa kuin villisian pyydystäminen. Kun opukset vihdoinkin saa käpäliinsä, ne on plärättävä ylinopeudella kannesta kanteen. Opiskelija-alokasta ei säälitä, vaan heti per. nelosessa tämän nokan eteen pläjäytetään kuusi nidosta.

Alokas TS: Alokkaan akanoita, Walpo 2/92

Walpo julkaisee juhlan kunniaksi tämän lehden sivuilla valittuja paloja historiansa hämäristä.

36 Turun kaupunginvaltuustossa ylimääräinen kokous

(Tytti Seppänen)

39 Minne menet, HOL?

(Maiju Jääskeläinen)

40 Kiireen keskellä

(Urho Blom)

42 Big business - vertailussa auton ja cd-levyn kilohinta

(Olli Hakala)

Kannen kuvan piirsi vuoden 1975 lehteen klubin silloisen hallituksen jäsen Arto Huovinen.

Puheenjohtajan puheenvuoro

Kesän kynnyksellä tuli ilmi, että Walpoa luetaan tarkkaan paitsi P-klubissa, myös oppiaineidemme laitoksilla. Sampo Saarisen kirjoittama juttu kevään lehdessä aiheutti mielipahaa eräille poliittisen historian laitoksen henkilökunnan jäsenille siinä määrin, että asiaa puitiin koko kesän ajan eri instansseissa. Asianosaisten välillä tapaus on nyt loppuun käsitelty, eikä sitä ole enää syytä enempää vatvoa. Vakavuudessaan tämä tapaus on kuitenkin ainutlaatuinen P-klubin historiassa, joten olankohautuksella eivät opiskelijat voi sitä ohittaa.

Opiskelijoiden on jatkuvasti tasapainoiltava yliopistohallinnon kaikilla tasoilla aktiivisen kantaaottavuuden ja kriittisyyden, sekä yhteistyökykyisyyden kanssa. Usein meitä syytetään hampaattomuudesta. Yliopistohallinnossa katsotaan, ettei opiskelijoita kiinnosta, kun emme ota kantaa kuten kultaisina opiskelijapolitiikan aikoina. Itsekin soisin akateemiseen maailmaan mahtuvan enemmän opiskelijoiden aktiivista keskustelua virallisten opiskelijatahojen lausuntojen ohella. Mutta kun kantaa otetaan vaikkapa opiskelijoille suunnatun lehden sivuilla, se voikin helposti kääntyä opiskelijaa ja ainejärjestöä vastaan. Pelkona saattaa olla, että opiskelijan kriittisistä kannanotoista opintoja koskien seuraakin henkilöidenvälisiä skismoja, jotka vaikuttavat opintosuoritusten arvosteluun. Opiskelijoiden tulee voida ottaa kantaa saamamme opetuksen sisältöön, vaikkei meillä tieteellisiä tai pedagogisia meriittejä olekaan. On debatti miten kiihkeää tai erimielistä tahansa, on tietysti pysyttävä asiassa menemättä henkilökohtaisuuksiin. Toivottavasti avoimeen, rakentavaan keskusteluun pystytään jatkossa molemmin puolin reilun pelin hengessä.

Avointa keskustelukulttuuria voidaan tietysti lähteä rakentamaan alhaalta päin, eli yliopistomaailmassa esimerkiksi opiskelijoiden keskuudesta. Ainakaan P-klubissa kritisointi ei ole kiellettyä. Päinvastoin, rakentava palaute auttaa kehittämään toimintaa ja tulevia toimijoita järjestämään parempia tapahtumia, kun se kirja-

taan muistiin seuraavaa vuotta varten. Onpa tänä vuonna aiheeseen kiinnitetty niin paljon huomiota, että on nimetty hallitukseen erityiset palautevastaavat. Tosin sentään vain huumorimielessä.

Vaikka tämän lehden teemana onkin kriittisyys, haluan välttämättä tarttua myös kolikon kääntöpuoleen, positiiviseen palautteeseen – lempiaiheeseeni. Positiivisella palautteella, kannustamisella ja kiittämisellä on valtava potentiaali missä tahansa, mutta ehkä ihan erityisesti vapaaehtoistoiminnassa. Joskus saattaa unohtua, että ainejärjestön hallituksessa tai juhlatoimikunnassa ihmiset tekevät työtä täysin pyyteettömästi ja palkatta, ja pyrkivät siitä huolimatta varmasti tekemään parhaansa. Vilpittömät kiitokset muilta klubilaisilta ovatkin elintärkeitä palkkioita tehdystä työstä. Se on asia, johon olen yrittänyt kuluneena vuonna kiinnittää huomiota, mutta positiivisen palautteen antamisessa ei varmasti koskaan tule valmiiksi. Toisaalta kiitoksen voima pätee toiseenkin suuntaan: hallitus saattaa pitää itsestään selvyytenä, että vakiokävijät käyvät P-klubin tapahtumissa vastakin, aivan kuin se olisi heidän velvollisuutensa. Kiitos aktiivisesta osallistumisesta on useiden klubilaisten kohdalla erittäin ansaittu!

P-klubi on siitä onnekas ainejärjestö, että meillä hallitukseen halutaan eikä jouduta. Kokeneempia hallituksen jatkajia löytyy samoin kuin vuosittain myös uusia ja innostuneita. Kuulopuheiden ja omien havaintojeni mukaan P-klubi-toimijoita on tänäkin syksynä kasvassa pitkin yliopistonmäkeä kuin sienä sateella. Yhtä surkealla kielikuvalla voi todeta, että syksyn sadonkorjuun aika on jo käsillä: marraskuun alussa syyskokouksessa monet kädet hikoavat, kuuluuhan hallituksen valintaan aina pieni jännitys ja yllätyksellisyys. Hallituksen valinta aktivoi klubilaiset liikkeelle suurin joukoin. Oli politiikan tutkimuksen opiskelijoiden syyskokoukseen kähmintä miten naurettavaa tahansa muiden silmissä, itse saatan jopa tirauttaa tuona iltana muutaman haisevan kyyneleen yhden aikakauden päätöksen merkiksi.

Mira Ojalehto

WALPO

n. 30 vuotta

Antti Halonen

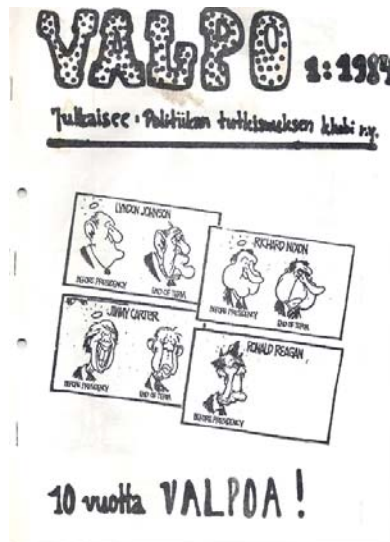
P-klubin ensimmäinen puheenjohtaja Olli Korhonen kirjoittaa ensimmäisessä P-klubin julkaisemassa Valpossa 4/1975, että yksi P-klubin hallituksen keskeisistä tehtävistä on kehittää Valpoa yhä monipuolisemmalla tavalla opiskelijoita palvelevaksi lehdeksi. Nyt, kolmenkymmentä vuotta myöhemmin onkin mielestäni asiallista katsella hieman menneeseen ja tuumia, onko tavoite pitänyt.

P-klubin toimistolta löytyneitä vanhoja Valpoja tutkimalla lehden syntyhistoria jää hieman hämärään peittoon. Mainitsemani Valpo 4/1975 oli ensimmäinen P-klubin julkaisema lehti, mutta lehdestä käy ilmi, että V-klubi ja PH-klubi ovat julkaisseet Valpo-lehteä jo ennen yhdistymistään Poliitiikan tutkimuksen klubiksi. Pienoisessa epätietoisuudessa olen näin myös siitä, juhlimmeko Walpon kolmekymmentävuotisjuhlia nyt ajallaan, vai paukkuiko kolmekymppinen jo viime vuonna? Valpo 1/1984

valpo

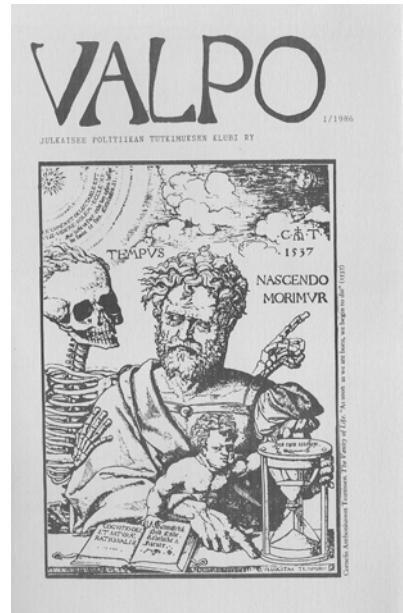

julkaisee: P-klubi

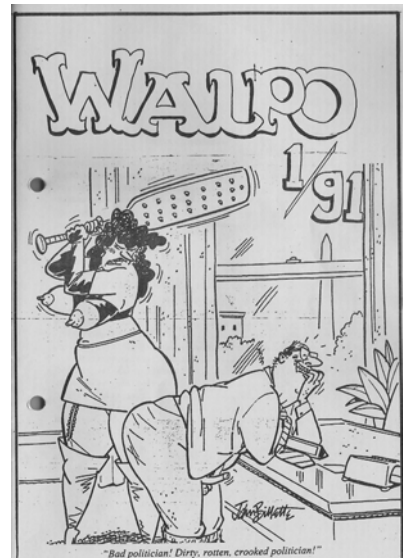
nimittäin revittelee etusivullaan otsikolla '10 vuotta Valpoa!' Katkera tietämättömyydestäni olen siksi, että kaavaillessani Walpon sisältöä vuodelle 2004 hekumoin 30-vuotisretronumerosta, jota en sitten koskaan saanutkaan tehdä tajutessani, että 30 vuotta vuoden 1975 jälkeen tulee todellakin vuosi 2005. Walpon 29-vuotisjuhlanumero ei taas kuulostanut järin mielekkäältä toteuttaa.

Ensiluokkaisena historian-tutkijana olen myös jäänyt epävarmaksi siitä, koska Valposta tulikaan Walpo. Tätä minulta on kysynyt myös P-klubin entinen puheenjohtaja ja Valpon päätoimittaja 1970-luvulta Arto Huovinen, jolle osasin vastata 'joskus 90-luvulla'. Samaan ongelmaan oli tosin törmännyt myös vuoden 1996 päätoimittaja Petri Kalske, joka kirjoittaa Valpossa 1/1996 "Ensinnäkin syksyllä tämän lehden nimi oli WALPO. Tai niin ainakin luki siinä ainokaisessa lehdessä, jonka minä olin saanut käsiini eli YLIJÄÄMÄ WALPOssa. Alkuvuoden aikana minulle on kuitenkin selvinnyt, että ilmeisesti alun perin P-klubin lehden nimi olikin

ollut VALPO ja näin ollen päätimme toimituksessa palata takaisin juurille ja käyttää kunniakkaasta julkaisutamme, ainakin toistaiseksi, nimeä VALPO". Ensimmäinen Walponimellä toimitettu lehti toimiston arkistoissa on vuodelta 1991, tosin vuonna 1994 kannessa komeili taas Valpo vain muuttuakseen vuonna 1995 taas Walpoksi.

Jos jo lehden nimen oikeinkirjoituksesta ollaan aina oltu hieman epä-

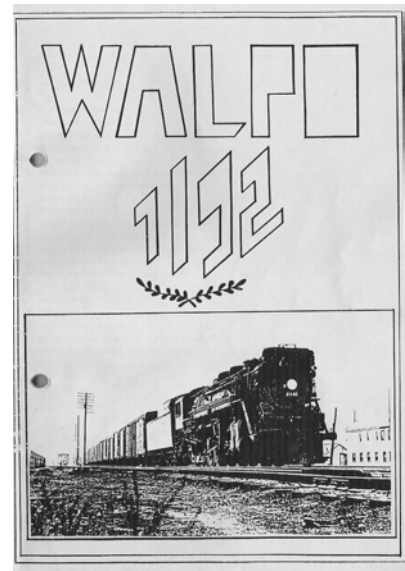

varmoja, mitä voi odottaa lehden linjalta? Ei oikein mitään, sillä sellaista ei ole. Silloin tällöin on pääkirjoituksissa pohdittu, miten Walpo palvelee lukijoitaan parhaiten. Lehdessä 2/1991 päätoimittaja Sarita Kaukaoja kirjoittaa "Laman syystä/ansiosta valveutuneet valtio-opin ja poliittisen historian opiskelijat haluavat tarjota oman vaihtoehdoisen näkökulmansa yhteisiin asioihimme, mikä tuskin on kenenkään mielestä negatiivinen ilmiö. Eiköhän tuota totista torvensoittoa, lama-ahdinkoa ja kaamosmasennusta tuputeta tarpeeksi muidenkin medioiden kautta, ettei meidän sentään tarvitse liittyä samaan kuoroon ulisemaan omaa surkeuttamme. Ehkä sittenkin on parempi heittäytyä hetkeksi totaalisesti holtittomaksi ja enneaikaa muistella niitä elämän parempia puolia. Vaikeaahan se toki on kun

on kylmää, märkää, rahat loppu ja opiskellakin pitäisi, mutta yritetään edes."

Lehti piti sisällään muun muassa jutun valtio-opin laitoksen 30-vuotisesta historiasta, katsauksen Balkanin kriisiin, valtio-opin assistentin Matti Wibergin haastattelun ja raportin excursiosta Tadzikistaniin. Petri Kalske määrittelee lehdessä 2/1995 Walpoa puolestaan seuraavasti: "Tuotekehittelymme lähtökohta on ollut oletus, että sinua, hengen jättiläistä, kiinnostavat perinteisten "sammuin jo toisessa erässä" -juttujen ohella vähän vakavammatkin aiheet!"

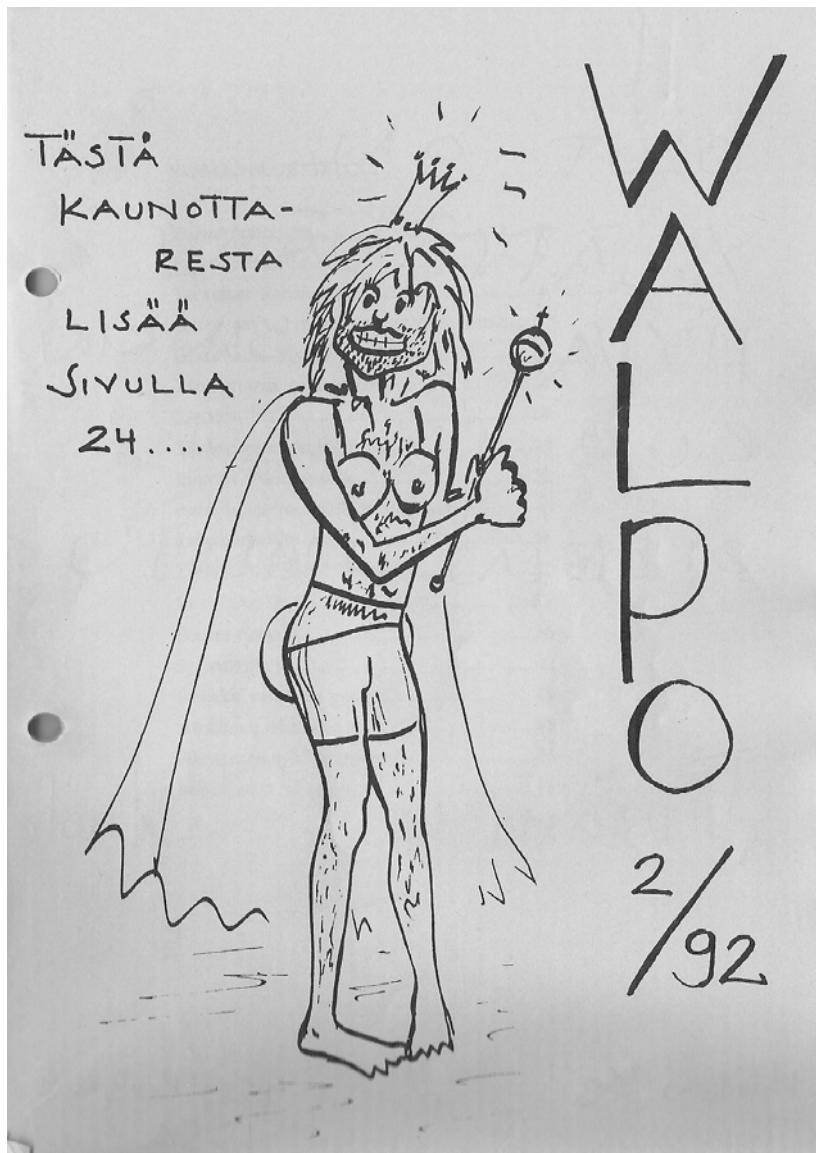
Sen sijaan, että Walpolla olisi ollut tietty linja, jota noudatetaan vuodesta toiseen, on lehti toiminut avoimena foorumina p-klubilaisille ja miksi ei muillekin. Tosiasia, että

juttuja ei koskaan ole ollut liikaa, on johtanut sensuurivapaaseen toimittukseen ja linjattomuuteen. Walpo ei ole koskaan ollut mikään journalistiliiton mallijulkaisu, vaan lehteen on saanut kirjoittaa käytännössä kuka vain ja mistä vain. Walpostaan on puhuttu tekijöidensä näköisenä lehtenä, mikä lieneekin varsin hyvä kuvaus. Kirjoittajien kiinnostuksen kohteet näkyvät lehden sivuilla, milloin vakavampina artikkeleina ja pakinoina, milloin kuvauksina P-klubin tai yksittäisten klubilaisten juhlista ja remuamisesta.

"Suomen hallituksen tunnustettava Angolan kansantasavalta!"

Poliittisella 1970-luvulla silloisen Valpon sivut täyttyivät kannanotoista. Toimistolla säilyneissä 70-lukulaisissa kappaleissa ei hupailujuttuja juuri näy, paljon palstatilaa sen sijaan sai luonnollisesti PH- ja V-klubien yhdistyminen. Toimituksen poliittinen kanta käy ilmi lehdessä 1/1976, jossa julistetaan "Suomen hallituksen tunnustettava Angolan kansantasavalta!" P-klubin historia-teoksessa todetaan, että 70-luvun Walpoissa hallitsevia aiheita olivat varsinkin rauhankysymykseen liittyvät teemat. Toimiston Walpokansiossa ensimmäinen 1980-luvun lehti on valitettavasti vuodelta 1984, joten 80-luvun alun myllerrysvuosien lehtiä (mm. poliittisen historian opiskelijoiden

“Pitäisikö minun tyyneesti hyväksyä ihmisluonteen sisäänrakennettu raadollisuus? Tämä raadollisuus vain pelottaa minua siksi, että juuri meidän aikanamme Suomen metsät kellastuvat happosateista, Turussa siirtola-puttarhat jyrätään mataliksi supermarketin tieltä ja Valko-Venäjällä syntyy seitsenpäisiä vasikoita. Ja mitä tekee nykyajan yhteiskuntatieteilijä, potentiaalinen vaikuttajajaksilö? Kiistelee haalareiden väristä ja vaatii lisää kaljaviestejä.”

Maija Setälä: Puheenjohtajalta. 2/1989

Sorretun voimaa) en tähän juttuun käsiini saanut.

Erona 1990-luvun lopun ja 2000-luvun Walpoihin aikaisemmissa vuosikerroissa on hieman keskusteluvampi yleisilme; lehden sivuilla käytiin aitoa mielipiteidenvaihtoa, seikka joka sähköpostin hallitsemassa nyky-yhteisössä on valitettavasti lähes tyystin jäänyt. Mielipidekirjoituksia ei muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta Walpoissa viime vuosina ole nähty. Myös laitosten henkilökuntaa on aktivoitu osallistumaan lehden sivuille, 1990-luvun alussa pyöri eräänlainen Henkilökunnan kyselytunti -palstan edeltäjä “Tottako, vai tarua lienee?”, jossa opetushenkilökunnalta kysellään kiperiä kysymyksiä, ja he voivat laittaa vahingon kiertämään päättämällä kuka joutuu seuraavassa lehdessä piinapenkkiin. 80-luvulla on Valpon sivuilla käyty myös kiivasta keskustelua opiskelutekniikasta Timo Soikkasen ja opiskelija Olli-Pekka Nybergin välillä. Mielipiteitä Walpon sivuilla tuodaan esille edelleen niin opiskeluun liittyvistä aiheista kuin yleismaailmallisemmistakin ongelmista, mutta niihin harvoin reagoidaan ja näin juttu, joka voisi hyvin toimia jopa keskustelunavauksena aiheestaan, jää ilman vastausta. 2000-luvun Walpojen ehkäpä yleisin tyyliilaji onkin ollut kolumni.

Jos on muutoksia tapahtunut Valpon/Walpon

“Voisit olla yksi turun politiikan tutkimuksen klubilainen jolla on piakoin nenä niskassa ja räkä vuotaa pitkin selkää.”

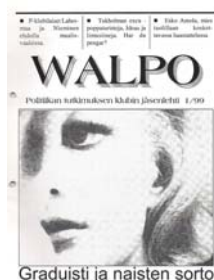
Suomi Nousee - Kansa Yhdistyy -puolueen puheenjohtaja Väinö Kuisma Walpon toimittajalle haastattelussa juttuun Tunteuttomat puolueet. Walpo 2/2003.

sisällössä, on myös lehden ulkoasu muuttunut vuosikymmenien aikana. Tekniikan kehittyminen on luonnollisesti tuonut uusia mahdollisuuksia lehden taittamiseen ja ulkoasun suunnitteluun. Walpossa 2/2005 vuoden 1998 päätoimittaja Juha Vuori kertoo seikkaperäisesti lehden taitossa tapahtuneista uudistuksista, joten en näe tarpeelliseksi toistaa näitä samoja asioita jo heti näin seuraavassa numerossa. Uudella teknologialla siunatut 2000-luvun päätoimittajat ovatkin pystyneet keskittymään aikaisempia kollegojaan enemmän lehden visuaaliseen ulkomuotoon. Walpo viettää muuten 30-vuotisjuhliensa ohella myös kymmenvuotisA4-formaatti -juhliiaan. Lehden ensimmäisen kymmenen vuotta se oli painettu, kuten nykyään, A4-paperille, mutta 1980-luvun puolivälistä aina vuoteen 1994 sivu oli kooltaan A5. Vuonna 1995 Walpo olikin jo saavuttanut nykyisen muotonsa esiasteen, ja kyseisen vuoden lehtiä voinee pitää ensimmäisinä moderneina Walpoina.

Tällä artikkelilla kiitän kaikkia Valpoa/Walpoa vuosikymmenien varrella tekemässä olleita p-klubilaisia, kehoitan p-klubilaisia kollegojani tutustumaan vanhoihin Walpoihin ja esitän oman onnentoivotukseni noin kolmekymmentä vuotta vanhalle ainejärjestö-lehdellemme. Samalla jätän tietoisesti edelleen avoimeksi kysymyksen siitä, kuinka Walpo lukijoitaan parhaiten palvelee, ja esitän uuden kysymyksen, mitä tulevaisuudessa? Syyskokouksessa valitaan jälleen päätoimittaja ensi vuodelle. Nähtäväksi jää, mihin suuntaan Walpo lähtee kolmenkymmenen jälkeen kehittymään. Vuosikymmenten puoliväleissä suuret muutokset on nähty. Onko ensi vuonna aika (ja talous) jo kypsä esimerkiksi neliväri-Walpolle?

Lähteinä käytetty P-klubin toimistolla olevia Valpoja/Walpoja sekä Marja Salevan Pro Gradu -työtä Punaisesta etujärjestöstä sinipunaiseksi viihdeorganisaatioksi. P-klubin roolit opiskelijajärjestönä 1975-2000.

Pääministeri tentissä

– Yliopisto eli ole vain huippututkimusta varten, vaan sillä on myös tärkeä opetuksellinen tehtävä, korosti pääministeri Matti Vanhanen Turun Keskustaopiskelijoiden järjestämässä tilaisuudessa.

Tiina Heinilä, teksti

Paavo Lähteenmäki, kuva

Pub1:n penkit täyttyivät viimeistä paikkaa myöten, kun opiskelijoille avautui ainutlaatuinen mahdollisuus esittää tunnin verran kysymyksiä pääministeri Vanhaselle. Vanhanen aloitti tilaisuuden lyhyellä puheenvuorolla, jossa hän kävi läpi nykyisen hallituksen jo hyväksytyt esityksiä koskien opiskelijoiden arjessa tapahtuvia muutoksia. Tutkintorakennemuutoksella hallitus tavoittelee ennen kaikkea opintojen järjestyttämistä, kun taas asumislisän korottamisella sekä opintolainan houkuttelevuuden lisäämisellä on tarkoitus varmistaa täysipäiväisen opiskelun mahdollisuus niille, jotka sitä haluavat.

– Tätä ennen muutoksia opiskelijoiden asemaan tehtiin viimeksi vuosina 1992 ja 1994, jolloin keskusta oli edellisen kerran hallituksessa. Välissä ei tehty yhtään mitään, Vanhanen kertasi.

Varsinainen kyselyosuus pysyi hyvin pitkälti korkeakoulupoliittisissa aiheissa, vaikka periaatteessa pääministeriltä olisi voinut kysyä mitä vain. Kysymyksiä esittivät opiskelutaustaltaan varsin poikkeusteelliset, erilaisia näkökulmia edustaneet opiskelijat kolmella eri kielellä. Heti aluksi pääministerin huomio kiinnitettiin paikalliseen epäkohtaan. 1980-luvun jäänteinä kaikki turkulaiset yliopistot kuuluvat LTY:n ohella eri kalleusluokkaan kuin muut suomalaiset yliopistot, tarkoittaen, että Turussa yliopistohenkilökunnalle maksetaan vähemmän palkkaa. Myös rehtori Keijo Virtanen otti kantaa asiaan huomauttaen, että epätasainen rahoitus vaikuttaa suoraan turkulaisten yliopistojen mahdollisuuksiin rekrytoida parhaita mahdollisia tutkijoita, opettajia sekä opiskelijoita.

– Ongelma on vain väliaikainen, sillä kalleusjärjestelmästä luovutaan vuonna 2008. Viesti menee kyllä eteenpäin, Vanhanen vastasi.

Opiskelijoiden keskuudessa kannettiin huolta myös yliopistovirkojen lakkauttamisen puolesta, opiskelijamäärät yhtä yliopisto-opettajaa kohtaan kun ovat lähes kaksinkertaistuneet viimeisen 20 vuoden aikana. Vanhanen kuitenkin rauhoitteli, että julkisuudessa esitetyt määrät ovat vasta yleispiirteisiä, ja että säästöohjelma on tehty tarkoituksella haastavaksi.

– Kuitenkin jokainen ymmärtää, ettei minkään yhteiskunnan talous kestä sitä, että puolet valmistuneista sijoittuu julkiselle sektorille, pääministeri puolustautui. Tulevaisuuden työmarkkinatilanteen Vanhanen näki valoisana.

– Tänä syksynä aloittaneet opiskelijat saavat todennäköisesti vakituisen työpaikan helpommin kuin nyt valmistumassa olevat.

Vaikka presidentinvaaleihin liittyviä kysymyksiä ei salissa kuultu, joutui pääministeri toki selittämään omaa kymmenvuotista opiskelutaivaltaan. Omien sanojensa mukaan Vanhanen opiskeli työn teon lomassa eikä päivästään, ja tästä johtuen hän ei ryhtynytään moralisoimaan työssäkäyviä opiskelijoita.

– Meidän pitäisi kuitenkin päästä eroon tästä kierteesestä, jonka mukaan opiskelijan jalan pitäisi koko ajan olla työnantajan oven välissä. Kaikki korostavat jo opiskeluaikana karttuvan työkokemuksen merkitystä, mutta asian ei tarvitsisi olla näin.

Vanhasen uuden tutkintorakenteen yhteydessä käytämä sana ”koulumaisuus” herätti yleisössä epäilyksiä akateemisen vapauden katoamisesta. Koulumaisuus uuden tutkintorakenteen kandidaattivaiheessa tarkoittaisi Vanhasen mukaan sitä, että nuoria ”vedettäisiin mukana” pari ensimmäistä vuotta, jonka jälkeen vapaus vähitellen lisääntyisi. Tarkoituksena on tietenkin saada opiskelijat valmistumaan ajallaan, sillä opintojen kaksi ensimmäistä vuotta ennakoivat pääministerin mukaan pitkälti myös sitä, miten opinnot saadaan päätökseen. – Akateemiseen vapauteen oppii kyllä, muistan sen omilta opiskeluvuosiltani.

Pääministerin
kyselytunti 17.10.2005

Mihin poliittisesta historiasta työllistytään?

Petteri Järvinen

Poliittisen historian laitos teetti kesällä 2005 kolmannen kerran selvityksen oppiaineesta valmistuneiden työllistymisestä. Nyt tarkastelun kohteina olivat vuosina 2000–2004 valmistuneet. Allekirjoittanut kartoitti, miten kyseisinä vuosina valmistuneet ovat työllistyneet, millaisia tietoja ja taitoja he katsovat työelämässä tarvittavan ja mitkä seikat vaikuttavat työpaikan saamiseen. Julkaisu on saatavilla poliittisen historian laitoksen toimistosta.

Lähes 90 prosenttia viimeisenä viitenä vuotena valmistuneista on tällä hetkellä töissä, heistä puolet vakituisessa työsuhteessa. Määräaikaisten työsuhteiden korkea määrä kertoo kuitenkin siitä, että työelämän murros koskettaa siis myös poliittisesta historiasta valmistuneita. Pääministeri Matti Vanhanenkin valitti taannoin, että vastavalmistuneiden työura alkaa aivan liian usein pätkätöillä. Eikä tarvitse olla kovinkaan viisas osataksaan laskea yhteyden niin sanottujen epätyypillisten työsuhteiden ja perheen perustamisen lykkäämisen välillä. Toisaalta määräaikaisten työsuhteiden määrä todennäköisesti laskee sitä mukaa mitä kauemmin on ollut työelämässä. Aika, joka kuluu ensimmäisen vakituisen työpaikan saamiseen, on silti monilla liian pitkä.

Poliittisesta historiasta valmistuneiden suurin työllistäjäsektori on valtio, jonka palveluksessa on yli kolmannes vuosina 2000–2004 valmistuneista. Kun lukuun lisätään kunnan palveluksessa olevat, kohoaa luku huomattavasti yli 50 prosentin. Yksityisellä sektorilla työskentelevien määrä on viiden vuoden takaiseen selvitykseen verrattuna vähentynyt selvästi, se työllistää noin 15 prosenttia valmistuneista.

“pro gradu -tutkielman aiheella ja arvosanalla ei nähdä olevan vaikutusta työpaikan saamiseen.”

Ammattialoissa on tapahtunut viimeisen viiden vuoden aikana joitain huomattavia muutoksia. Ensinnäkin opetustehtävissä toimivien määrä on kasvanut kolminkertaiseksi vuoteen 2000 verrattuna samalla kun yritystoiminnan parissa työskentelevien määrä on romahtanut. Myös yliopiston opetus- ja tutkimussektorin työpaikkojen määrä on jatkanut vähentymistään. Suurin osa valmistuneista työskentelee suurissa kaupungeissa, etupäässä Turussa tai Helsingissä. Varsinais-Suomeen opiskelujensa jälkeen jääneitä on lukumääräisesti hieman Uuttamaata enemmän. 10 prosenttia vastaajista työskentelee ulkomailla. Työttömyydeltä on poliittisesta historiasta valmistuneidenkin vaikea välttyä, mutta valmistuneiden

työttömyysjaksot ovat yleensä alle puolen vuoden mittaisia.

Eniten työllistymiseen vaikuttavat aikaisempi työkokemus, hyvä peruskielitaito sekä sattuma, kun taas esimerkiksi pro gradu -tutkielman aiheella ja arvosanalla ei nähdä olevan vaikutusta työpaikan saamiseen. Työpaikassa tarvittavista tiedoista ja taidoista nousevat esiin erityisesti kyvyt tiedon hankkimiseen ja sen käsittelyyn. Kykyä toimia yhteistyössä muiden kanssa arvostetaan mutta toisaalta myös taitoa toimia itsenäisesti. Teorioiden ja kulttuurien tuntemisella sekä organisaation johtamistaidolla tuntuu olevan vähemmän keskeinen rooli työelämässä.

Poliittisen historian tutkinto nähdään mielenkiintoisena ja oppiaineesta valmistuneet katsovat, että sen avulla pystyy vaikuttamaan hyvin yhteiskunnallisiin asioihin, mutta toisaalta työnsaantimahdollisuudet ja palkkataso ovat keskimäärin hieman huonommat verrattuna muihin akateemisiin tutkintoihin. Työnantajien kuva poliittisesta historiasta vastaa todellisuutta kohtuullisesti, vaikka tilanne tämän suhteen on viiden vuoden aikana hieman huonontunut.

Monesti kuultu fraasi “poliittinen historia ei valmista mihinkään ammattiin, mutta toisaalta kaikkiin” pitää edelleen paikkansa. Valmistuneiden joukossa on työntekijöitä monilta eri aloilta ja ammateista aina kansainvälisestä markkinoinnista kotimaiseen politiikkaan ja tutkijasta luotsikutterin hoitajaan. Työpaikan saamiseen vaikuttavatkin opintojen lisäksi eniten oma suhdeverkosto ja aikaisempi työkokemus sekä sattuma. Pelkkä oikeassa paikassa oikeaan aikaan oleminen ei kuitenkaan enää riitä, vaan on osattava luoda tarpeellisia kontakteja ja aistia ajan henkeä.

“Toivottavasti valtio-oppineet eivät joudu enää pitkään kärsimään tästä epäkohdasta.”

Lopuksi sananen valtio-opin laitoksen väelle. Lukemattomat valtio-opin pääaineopiskelijat ovat tulleet kertomaan minulle, kuinka heidän mielestään olisi tärkeää tehdä samankaltainen selvitys myös valtio-opista valmistuneista. Vaikka nämä poliittisen historian laitokselta valmistuneiden työllistymisestä kertovat raportit ovatkin osin epätieteellisiä, eivätkä missään nimessä vastaa ammattitaidolla tehtyjä tutkimuksia vastaavasta aiheesta, tuntuvat opiskelijat silti kokevan ne hyödyllisinä omia opintojaan suunnitellessaan ja osin jopa myös lohdullisina huomattessaan, että omalta laitokselta valmistuneet ovat työllistyneet – ja ihan oikeisiin ammatteihin ja koulutusta vastaaviin työtehtäviinkin! Tilausta vastaavanlaiselle selvitykselle olisi siis myös valtio-opin laitoksen opiskelijoiden keskuudessa. Toivottavasti valtio-oppineet eivät joudu enää pitkään kärsimään tästä epäkohdasta.

Globalisaatio(kritiikki)

Olli Hakala, teksti

Katja Sauvola, kuva

Globalisaation pääperkeleeksi ja antiesikuvaksi on yleensä maalattu Coca Cola, McDonalds tai joku muu globaali suuryritys. Väärin. Globalisaation päälucifer on Jonna Tervomaa. You heard me.

Oletteko koskaan luonanne, kenties Raimo Väyrysen Globalisaatiokritiikkiä lukiessanne, pohtineet globalisaation todellista sielua? Globalisaatio eli "maapalloistuminen" on kansainvälisten yhteyksien lisääntymistä, mutta ehkäpä vielä enemmän se on vaihtoehtojen vähenemistä ja suuryritysten markkinoiden kasvua.

Otetaan esimerkiksi kaikkien ihmisten sydäntä lähellä oleva olut. Kuulemani mukaan Suomessa on joskus ollut oluita, joiden maun pystyy erottamaan toisistaan. Nykyisiä juttikaljoja (katso määritelmä alta) ei tiedemieskään erota toisistaan, ja ongelma on globaali. Olin sitten Turussa, Wienissä tai Roomassa eteeni kannetaan samanväristä, hajuista ja makuista nestettä.

Itse asiassa voisin jopa esittää epäilyn, että jossain on yksi iso olutkone, josta kaikki maailman lager tulee, ja pulloitettuihin tuotteisiin vain lisätään eri etiketit. Kukaan ei erityisesti pidä lagereista, mutta mikä parasta kukaan ei myöskään vihaa niitä. Sama tilanne on muun muassa televisioviitteessä; saamme katsella jatkuvana virtana ohjelmia jotka ovat toistensa kopioita. Riskejä vältetään, joten ruutuun isketään sitcom tai reality-sarja.

**"Seitsemästä festarista viidellä
kuulimme sekä Vilku- että Tervomaata.
Hajuton, mauton ja risk free."**

Vihdoin pääsemme Jonna Tervomaahan ja tämän kätyriin Maija Vilkkumaahan. Ennen musiikkifestivaalit olivat aidompia ja mielenkiintoisempia, mutta nykyään vallalla on lager-ajattelu. Kun vielä 90-luvun alussa Tuomaria Nurmio veti DBTL-keikkaa Kakolassa ja Miljoonasade Sappalinnan altaan pohjassa veden alla, niin tämän vuoden pääesiintyjä olivat Jonna Tervomaa sekä Sarah Nunes. En kannan henkilökohtaista kaunaa kumpaakaan hienoa artistia kohtaan, mutta jälleen riskit minimoidaan ja kansalle tarjotaan lageria. En ole kuullut, että ketään olisi hardcore jonnatervomaa-fani, mutta kukaan ei ainakaan vihaa häntä. Näin ajattelevat myös keikkajärjestäjät: kesän seitsemästä suurimmasta festarista kuudella kuulimme Jonnaa. Provinssirokkaajia hellittiin jonnattomalla viikonlopulla, mutta sidekick Maija oli sentään paikalla. Seitsemästä festa-

Jonna ja lager. Eivät pahemmin ärsytä.

rista viidellä kuulimme sekä Vilku- että Tervomaata. Hajuton, mauton ja risk free.

En halua väheksyä globalisaation vakavampia vaikutuksia, kuten köyhyyttä tai luonnon tuhoja, mutta haluan kiinnittää huomiota ympärillämme hiljalleen tapahtuvaan muutokseen. Meille tarjotaan riskittömiä massatuotteita, joista kerätään suurin voitto. Vaihtoehtofestarit, pienpanimot ja uutta luovat tuotantoyhtiöt taistelevat tuulimylyjen ohessa massakulttuuria vastaan, ja ansaitsevat nykyistä enemmän kiitosta. Siispä ensi kerralla kun kulutat rahojasi muista vaatia niille vastinetta.

Juttikalja: mikä tahansa noin euron maksava, ruskeassa 0,33l pullossa saatavilla oleva lager.

Helvetin esikartano Krakovassa eli vanha kunnon massiivinen neuvostoliittolainen terästehdas.

Historian jalanjäljillä

Sampo K. Saarinen, teksti ja kuvat
Lotta Mattsson, kuvat

Rautaesirippu repeytyi ja neuvostoimperiumi romahhti 15 vuotta sitten. Kansandemokratiat vapautuivat. Patsaat kaatuivat. Kapitalismi valtasi entiset itäblokin maat. Nyttemmin ne ovat monet jo EU:n jäseniä. Maailmanhistorian onnenpyörä on pyörinyt nopeasti, mutta äärimmäisyyksien ajan muistijäljet eivät vielä ole kokonaan kadonneet rautaesiripun taakse jääneistä maista. Vielä pystyi poliittisen historian opiskelija lähtemään “opintomatalle” aistimaan historian läsnäoloa. Entisten kansandemokratioiden erilainen suhtautuminen menneisyyteen kävi opiskelijalle selväksi ja mielenkiintoiseksi matkan aikana.

Turistien täyttämässä Prahassa ei kommunismin aika näkynyt keskustassa juuri mitenkään. Lieneekö syynsä valtion myöhemmässä jakautumisessa kahtia, mutta kommunistisen Tšhekkoslovakian vaiheet on jätetty unholaan. Ei ollut monumentteja kertomassa Prahan kevään sankareista. Yksi rahastukselta vaikuttanut kommunismimuseo löytyi. Toki keskustan liepeille on hiljattain valmistunut koruton ja vaikuttava muistomerkki kommunismin uhreille, ihmisraunioille. Eipä ollut muuten Tšekin talouskasvu ainakaan vielä ylettynyt maan pääväylälle. Heti kun Slovakian raja oli ylitetty, moottoritien laatu romahti.

... ja tehtaan vierestä tietysti raiteet suoraan itse Neuvostoliittoon.

Idyllisessä Bratislavassa historia ei myöskään tuntunut liikaa painavan. Oman kansan historiaa oli tuotu esiin jonkin verran, ja Neuvostojoukkojen poistuminen oli monumentoitu. Sosialismi oli kuitenkin jättänyt kaupunkiarkkitehtuuriin näkyvät jäljet. Bratislavan linnasta Tonavan yli katsoessa levittäytyi eteen hämmäntävä näkymä elementtitalojen täyttämästä alueesta. Sinne mahtuisivat asumaan kaikki turkulaiset.

Mielenkiintoisinta Bratislavassa oli kuitenkin sosialismin rakennustaiteen taidonnäyte, keskustan ja elementtitaloalueen yhdistävä silta Novyi Most. Epäsymmetrisessä riippusillassa on vain yksi torni, sekin toisella rannalla ja kovin vinossa. Tornin huippu on jonkinlainen UFO-lautanen, jonne pääsee sisään. Slovakit olivat tämän erikoisuuden hyvin hyödyntäneet. Torni oli juuri remontoitu ja avattu yleisölle, maksua vastaan toki. Ylhäällä odotti näköalatasanne ja viimeisen päälle sisustettu hienostoravintola.

Ikkunalasia ei ollut säästely. Opiskelija suosittaa käyntiä ravintolan saniteettitiloissa.

Suurieleinen ja mahtava Budapest oli ottanut hieman erilaisen lähestymistyylin historiaan. Suuret monumentit kertoivat tarinaansa menneistä suuruuden ajoista. Kommunistipatsaat oli kuskattu keskustan ulkopuolelle ulkoilmamuseoksi ja matkailuvaltiksi. Silmiinpistävää oli kuitenkin kaikkialla liehuvat Unkarin liput ja nationalismin korostaminen. Unkarilaisen martyrologian kärkipaikan olivat saaneet vuoden 1956 kansannousun sankarit. Tätä tapahtumaa kunnioidettiin useilla monumenteilla ja ikuisella tulella. Lienee tärkeä tuo 1956 unkarilaisille.

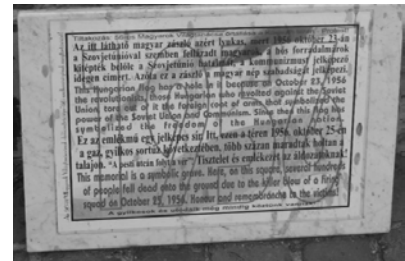
Krakovassa poliittisen historian opiskelija viihtyi parhaiten. Kautta historian kovia kokeneet puolalaiset antoivat tilaisuuden lähteä aikamatkalle. Krakovalaiset eivät peitelleet sitä, että heti sodan jälkeen alettiin Krakovaan rakentaa reaaliosialismin ihanteiden mukaista Nova Hutin asuinalue, joka kasvoi lopulta 200 000 ihmisen mittoihin. Vasta täällä ulkoilmamuseossa opiskelija ymmärsi, mitä oikeasti oli ihanteellinen reaaliosialismin rakentaminen. Se ei ole elementtikerrostaloja, vaan jotain paljon parempaa. Sitä voisi kuvailla sanoilla omaperäisyys, mahtipontisuus ja suomalaisuus. Opastettu kävelyreitti Nova Hutassa päättyi Helvetin esikartanon porteille. Edessä aukeni massiivinen terästehdas ja raiteet suoraan Neuvostoliittoon.

"Eikö mikään ole enää pyhää? Länsimaiset sopulit tunkeutuvat Lenin-mausoleumiin kuvaamaan palsamoitua Vladimir Iljitshiä, NKP:n arkistot avataan, Siperiakin alkaa puhua itsenäisyydestä ja Suomessa vongataan Karjalaa takaisin - rikos, josta muutama vuosi sitten olisi joutunut Puolangalle suota kuokkiimaan. Tässähän tuntee itsensä henkisesti aivan eksyneeksi."
Mikko Nygård: Kuudessa ollaan. Walpo 1/1992

Auschwitzin vartiokoppi.

Kuten tiedetään, Eurooppaa tapettiin Puolassa. Krakovasta löytyi entisestä kidutushuoneesta museo, jossa kerrottiin natsi- ja neuvostoterrorismin synkistä ajoista. Näyttelyssä oli mukana myös "machine gun Finnish Suomi". Pakollinen vierailukohde oli tietysti Auschwitzin keskitysleiri. Vaikka museoalue on vain murto-osa keskitysleirikompleksista, siinäkin riittää näkemistä ja kokemista. Natsit tekivät ihmisten tappamisesta äärimilleen viedyn tehokkaan prosessin, jossa hyödynnettiin kaikki uhrien tavarat, vaatteet ja ruumiinosat. Keskitysleiriä esitelleissä teksteissä oli ratkaistu syllisyyskysymys siten, että subjektina käytettiin aina sanaa SS. Krematoriossa vierailtuaan ja uhrien hiuskasat nähtyään ei enää naurata vitsit juutalaisten lempileikistä.

Vuoden 1956 kansannousu on Budapestin monumenteissa yhä näkyvästi esillä.

Ehdottomasti paikka, jossa kaikkien kynnelle kykenevien pitäisi käydä. Jotta emme unohtaisi.

Kevennetään lopuksi hieman, jotta tämä juttu ei päättyisi ihmisen pahuuteen. Ymmärrettävistä syistä oluen ystäväen päivät soljuivat läpi myös erilaisia olutmerkkejä maistellen, joten kaikki yllä oleva perustuu puhtaasti omiin oluthöyryisiin intuitioihin sekä kapeakatseisiin yleistyksiin. Ja kyllä, olut, ruoka ja matkustaminen oli halpaa, joten historian jalanjäljille päästääkseen ei välttämättä tarvitse tehdä henkilökohtaista konkurssia.

Krakovassa Nova Hutin suuri asuinalue antaa esimerkin siitä, että reaaliosialismin rakennustaito oli muutakin kuin vain valtavia betonilähiöitä.

Eero, Eeva-Liisa Junnila sekä juuri korkatut haalarit.

Viimein poistuttiin luentosalista pääaineittain. Jotkut olivat tutustuneet toisiinsa pääsykokeissa, toiset taas juttelivat jo lukioajoilta tuntemiensa tyyppien kanssa. Mut mie olin ihan yksin. Nyh. Ulkopaikkakuntalaisena ja pääsykokeen vuotta muita aiemmin suorittaneena tunsin oloni aika lailla orvoksi. Tuo tunne haihtui kuitenkin hyvin nopeasti. Tutorit jakoivat varautuneet fuksinsa ryhmiin, ja äkkiä tunnelma keveni. Aluksi kovin virkaintoiselta ja erehtymättömältä vaikuttanut tutorini sai inhimillisempiä piirteitä ja ryhmän jäsenetkin vaikuttivat mukavilta. Seuraavina päivinä oli jo vähän varmempi olo, kun kampusalueella liikuttiin ryhmänä ja tutorilta sai yleensä vastauksen tyhmiimpiinkin kysymyksiin.

Ensimmäinen viikko yliopistolla kului, ja vielä kukaan ei tutoreiden mukaan ollut aika aloittaa varsinaista opiskelua. Eräänä iltana meidät

Uhratut silmälasit & uudenlainen opiskelu

Eero Hokkanen, teksti
Paavo Lähteenmäki ja
Pekka Mäntylä, kuvat

Fuksin ensi metrit.

Se kookkaampi kirje löytyi postilaatikosta heinäkuussa 2004. Silloin oli vielä armeija edessä, ruokaa jääkaapissa ja äärimmäisen ruusuinen kuva yliopisto-opiskelusta. Kului viisitoista kuukautta ja kaikki tuo muuttui: nyt eräässä Yökylän yksiosässä asuu valtio-opin fuksi, jonka käsitys pääaineensa hohtokkuudesta on kärsinyt kovia kolauksia, jääkaapissa on vain valo ja vasta saavutettua vapautta häiritsee kutsu reservin kertausharjoituksiin. Olen kuitenkin sopeutunut muutokseen ihmeen hyvin. Kotoa muuton ja uusien opiskelukuvioiden aiheuttama hämmennystä ovat helpottaneet loistava ainejärjestö, osaava tutor sekä mainiot opiskelukaverit.

Ensimmäinen päivä yliopistolla on varmasti kaikille uusille opiskelijoille yhtä hämmäntävä. Tuntuu kuin olisi pieni ekaluokkalainen, jota kaikki uusi jännittää. Kuin transsissa kuuntelin opintopäällikön sekä

muiden enemmän tai vähemmän järkevilta kuulostaneiden setien ja tätien esitelmöintiä: "Valitkaa sivuaineenne viisaasti", "Muistakaa vapaa-ajan ja harrastusten merkitys" ja "Gradun aihetta kannattaa jo alkaa miettiä". Olin astunut akateemiseen viidaktoon, joka kaikessa loistossaan vaikutti silti pelottavalta ja säälimättömältä paikalta.

Moni puhuja koetti vakuuttaa, että apu on aina lähellä ja että kysymyksiin vastataan. Silti puheista jäi vähän epävarma olo. Jo kauan ennen ensimmäistä päivää olin ymmärtänyt itsenäisyyden ja omaaloitteisuuden merkityksen yliopisto-opinnoissa. Ei sitä olisi tarvinnut työntää vasta opiskelupaikan saaneiden ihmisten kasvoille. Vaikka rohkaisevia sanoja kuulikin Publicumin ykkössalissa tuona kauan odotettuna päivänä hyvin vähän, oli hienoa tuntee itsensä osaksi yliopistoyhteisöä.

valtio-opin uudet opiskelijat vietiin johonkin baariin (nimi edelleen hämärän peitossa). Tarkoituksena oli tutustua muihin fukseihin ja tutoreihin. Kauaa ei yhteistä säveltä tarvinnut hakea: juttu luisti, ja jokainen löysi mielenkiintoisia keskustelukumppaneita pöydän ympäriltä. Omassa poru-

kassani käytiin läpi aiheita lempiruuista Irakin sotaan ja kaupunkiasumisesta viihdeohjelmiin. Tunsin vahvasti olevani hienojen ihmisten seurassa ja opiskelemassa oikeaa alaa. Suuri kiitos tutoreille tuosta illasta!

Paljon juhlimesta on ensimmäisiin fuksiviikkoihin mahtunut, mutta ehdottomasti mieleenpainuvin tapahtuma tähän asti on ollut kastajaiset. Heti ensirituaaleista alkaen tajusin, että ainejärjestölläni on perinteitä, joita ei parane jättää kunnioittamatta. Pähkäilin, että jos erinäistä sekoilua vaaditaan, niin miksei sitten voisi sekoilla oikein kunnolla. Kaikilla on hauskeempaa, kun jokainen edes hetkeksi irrottautuu estoistaan. Tämän pohdinnan tuloksena sallin normaalia suuremman alkoholikulutuksen niin itselleni kuin muillekin.

Kilpailuhenkisenä ihmisenä pidin joukkueemme menestymistä kastajaismittelöissä tärkeänä ja välillä pääsi unohtumaan, että kaikki eivät heittäydy tilanteisiin yhtä innokkaasti. Silti joukkueen tarmo pidettiin yllä Aurinkolahteen asti, ja loppumetreillä ylpeänä huudettiin sen nimeä ääni käheäksi. Raksamiehen Hanskalle on jo paikka varattuna haalareissa.

Illan pimettyä koitti itse kasteen hetki. Meriveden lämpötila oli sivuseikka, kun oli kiire vannomaan kestäväää uskollisuuttaan P-klubille. Vaatteet heitin nurkkaan, mutta humalatilän heikentäessä arvostelukykä vaikutti melko hyvältä ratkaisulta jättää silmälasit päähän kasteen ajaksi. Olisihan tapahtumasta hyvä jäädä selkeä näköhavainto. Oudon sumealta maailma kuitenkin rantaveteen sukelluksen jälkeen näytti, mutta kuvittelin tämän olevan vain illan aikana nautittujen kisajuomien sivuvaikutus tai ainejärjestön tuoreen jäsenen normaalia euforiaa. Valitettavasti näin ei ollut. Nousin vedestä silmälasit idioottimaisesti hukanneena, mutta onnellisena p-klubilaisena. Nyt ymmärrän kadonneet lasit uhrilahjana ainejärjestölle, joka toi ensimmäisiin opiskeluvikoihini sisältöä ja paljon hauskoja hetkiä. Ja irtosihan tästä epäonnisesta tapauksesta nakki passiini!

Myös opiskelijaelämän vakavaa puolta ehti ensimmäisinä viikkoina mietiskellä. On omaksuttava uudenlainen asenne opiskeluun. Akateeminen vapaus kuulostaa hienolta, mutta on todellisuudessa petollista. Vapaus yllättää ja se saattaa sokaista, sillä yliopisto-opintojen aloittamiseen asti vapautta on aina jollain lailla rajattu.

Vielä lukiossakin opiskelu oli melko ohjattua, eikä tehokkaan opiskelurytmin ylläpitämisestä tarvinnut juurikaan huolehtia. Nyt kolme työpöydällä avaamista odottavaa tiiliskiven kokoista kirjaa pilkkaavat niitä sivumääriä, joita lukiossa kammottiin. Tunnollinenkin ylioppilas huomaa pian itsekurin todellisen merkityksen. Kun lukeminen pitäisi aloittaa, voi itselleen aina vakuuttaa, että nyt on tärkeämpää lähteä lenkille tai että seuraavaan tenttipäivään on vielä aikaa. Akateemisesta vapaudesta on helppo nauttia niin kauan kuin ei vielä täysin ymmärrä akateemista vastuuta.

P-klubin perinteiseen juhlintamuotoon eli sitsaamiseen tutustuin ykkössitsellä melko pian kastajaisten jälkeen. Uskon, että tarpeeksi sosiaalisten ja luovien ihmisten kanssa vaikeimpienkin yhteislaulujen koreografiset kiemurat ja jokaisen kärsimä kusihätä takaisivat iloisen tunnelman, mutta kyllä muutaman snapsin ja oluen jälkeen homma on paljon hauskeempaa. Kummallinen on se, joka ei sitseistä tykkää! Jäsenistöitsellä olin töissä ja huomasin sen olevan ajoittain lähes yhtä hauskaa kuin itse sitsaaminen. Kokoavasti tästä juhlintamuodosta voisi todeta, että tärkeää ei ole se, kuinka tulee p-klubilaisena toimeen sitseillä, vaan se kuinka kuvittelee tulevansa p-klubilaisena toimeen ilman sitsejä.

Kuluvan syksyn kokemukseni yliopistomaailmasta ovat olleet enimmäkseen positiivisia. Olen huomannut, että paitsi omista opinnoistaan, opiskelijalla on vastuu myös oman opiskelijayhteisönsä hyvinvoinnista. Ainejärjestö ja ennen kaikkea läheisimmät opiskelutoverit pitävät huolen siitä, että ehti tehdä muutakin kuin luentomuistiinpanoja.

Tukea kumpaankin suuntaan. Tuutor-Heini ykkössitseillä Antti Granbergin ja Eero Hokkasen kannateltavana.

Miten sosiaalistua kahdessa viikossa – eli tuutorin tarina

Heini Hakojärvi, teksti

Paavo Lähteenmäki, kuva

Aina joskus tulee hetkiä, jolloin kuuluisat hyvät ideat tuntuvat niin toteuttamiskelpoisilta, että on ryhdyttävä tuumasta toimeen. Tällainen hyvä idea mielessäni rustasin tuutorhakemuksen ja marssin P-klubin hallituksen haastatteluun. Olin ilmeisesti niin vakuuttava kandidaatti, että pääsin hommaan, vaikka olinkin viettänyt fuksivuoteni täydellisessä sumussa keskittyen vain opiskeluun.

Tuutorointi alkoi keväällä muutamalla koulutussessiolla, joista ensimmäinen päättyi täydelliseen anarkiaan. Tuutorleirillä saimme raamattua paksumman tutorkansion, vinkkivitosia hankalan lauman kesyttämiseksi ja kävihän siellä myös pastori puhumassa sielujemme pelastukseksi.

Liian nopeasti koitti se maanantai, jolloin uutuuttaan hohtavat fuksit saapuivat akateemiseen oravanpyörään. En ollut ehtinyt erityisesti orientoitua tehtävääni, kun seitsemän hieman hämmentyneen näköistä fuksia jo

seisoi edessäni ja odotti, että sanoisin jotain äärimmäisen fiksumaa ja kertoisin heille kaikesta kaikesta. Luvattoman lyhyen esittelykierroksen ja valokuvauksen jälkeen pääsin osoittamaan todelliset johtamiskykyni. Lähdimme laahustamaan kohti Tottisalmea, ja matkalla heräsin vihdoin puolen vuoden koomasta ja tajusin, että juuri MINUN pitäisi opastaa näitä ihmisiä ja tietää se, mikä pitää tietää. Muutaman rytmihäiriön jälkeen kokosin itseni. Koska tehottomuus on sairaus, kävin ruokailun lomassa huippunopeudella läpi kaikki niinkin merkittävät asiat kuin viikon ohjelman. Ryhmä tuntui olevan edes jollakin astraalitasolla mukana, ainakin yksi kehui kettupenaaliani. Iltapäivä meni jokseenkin kattavaan kiertelyyn kampuksella, ja huomasin ryhmäni olevan sekä fiksu että filmaattinen. Illalla oli vuorossa keilausta ja illanviettoa kortteliravintola Kertussa, jossa vastustuksestani huolimatta käytiin yksi tutustumisleikki. Päädyin henkevään keskusteluun muutaman fuksin kanssa ja summasin päivän saldon olevan vahvasti plussan puolella.

Seuraavana päivänä saapuessani yliopistolle, tuutorimalla ilmoitti ystävällisesti, että laumani oli hajaantunut kuka minnekin. Yhden sydänpysähdyksen ja pitkän

hiljaisen hetken jälkeen kokosin jälleen itseni ja aloitin kiivaan soittorumban kadonneita sieluja metsästääkseen. Muutama oli oma-aloitteisesti lähtenyt syömään, loput olivat kuka missäkin. Sain vihdoin ryhmän kokoon ja kävimme suorittamassa äärimmäisen nopean sitsi-ilmoittautumisen toimistolla, sillä herra Wibergin laitos-esittelystä ei sopinut myöhästyä. Masokistina menin itsekin kuuntelemaan kyseisen luennon, joka poikkesi edellisvuodesta vain siinä, että iskulauseita oli tullut lisää. Illalla oli hallitusesittely ja hengailua Koulussa. Tempauduin jälleen kiivaaseen keskusteluun samojen fuksien kanssa kuin edellisenä iltana aiheina mm. asevelvollisuus ja elokuvat. Koin jonkinlaista luterilaista katumusta, etten ollut tutustunut kovin moniin fukseihin paremmin. Kuten myöhemmin huomasin, olin ilmeisesti löytänyt vertaisryhmäni, jonka seuraan aina ajauduin. Minkä sitä ihminen itselleen mahtaa.

Torstai on toivoa täynnä ja niin oli myös tämäkin kastajaistorstai. Keskiviikosta ei jäänyt muuta mieleen kuin mölkkyily Vartiovuorenmäellä. Alitajuntani on pyyhkinyt kyseisen päivän melko tehokkaasti pois, johtuen ehkä siitä, että mölkkytaitoni osoittautuivat sääliittäviksi. Torstaina olin kuitenkin uutta tarmoa täynnä. Aamu alkoi hämmästyttävän hyvin järjestetyllä laitosesittelyllä, johon oli panostettu lautasen kokoisia pullia myöten. Ennen kastajaishuuman alkamista ryhmäni joutui vielä keskittymään lukujärjestysten

laadintaan. Itse kastajaiset menivät odotetusti: viinaa, alastomia ihmisiä ja henkeviä keskusteluja sekä yhden mereen kadonneet silmälasit. Aamulla Aurinkolahden mökki oli täynnä elottomia ihmisiä ja läjä edellisillan jätteitä. Vähemmän miellyttävän siivousurakan jälkeen vetäydyin kotiin, luovutettuani ensin evääni ahnaitten fuksieni käyttöön. Halleluja, oli perjantai ja edessä toipumisviikonloppu.

Itselleni viimeinen rutistus oli vielä ykkössitsit, joita ennen menin urheasti kokoamaan yhden ryhmäläiseni kirjahyllyä. Tai siis minä katsoin ja miehet kokosivat sukupuolisen tasa-arvon edistämiseksi. Sitseillä oli odotetusti hauskaa ja jatkoilla vielä hauskeempaa, tosin seuraavana aamuna olin varma, että oikea käteni täytyy amputoida varomattoman lattiasukelluksen seurauksena.

Tähän päättyi aktiivisin tuutorointivaihe, jonka jälkeen olisi pitänyt taas etsiä se oma elämä ja opiskella hieman Kelan tätien iloksi. Huomasin saaneeni sosiaalisuus-tartunnan, joka ilmoitti itsestään heti kun kaikki kiva iltatoiminta loppui kuin seinään. Mitä tästä kaikesta sai? Kavereita ja vielä parempia kavereita, paljon muistamisen arvoisia hetkiä ja liian tyhjä pankkitili. Ja uusi sosiaalistunut minä, joka pahimmassa tai parhaassa tapauksessa tulee osallistumaan jatkossakin armaan ainejärjestömme touhuihin. Ei huono saavutus.

Hei! Heitähän voisi luulla kahdeksi eri ihmiseksi!

Dave Stathos

Pelicansin ex-lätkämaalivahti.

Ville Haarala

Penkkiurheilun erikoismies.

Hei! Heitähän voisi luulla kahdeksi eri ihmiseksi!

Mikko Koskinen

P-klubin mutruhuuli.

Mauno Ahonen

Kummelin mutruhuuli.

"Ettei vain olisi käynyt niin, että "Puolan tauti" jäi tarttumatta läntisiin ja eteläisiin naapureihin, kiersi kuin Tšernobilin saastepilvi koko maapallon laskeutuakseen sitten Balttiaan?"

Hannu Pohjonen: Puolalainen syökykierre. Valpo 3/1988

Fuksit 2005

Jussi Jokinen, Aino Juntunen, Eveliina Leinonen, Juho Lammintausta, Niina Kivilä, Salla Koskialho, Jukka Salli. Tuutorina Matias Ollila.

Poliittinen historia

Ulla Lehtonen, Marjaana Mäenpää, Sanna Keisanen, Jussi Mäkinen, Ville Kuusela, Ida Sinisalo. Tuutorina Antti Halonen.

Lotta Mäkelä, Janni Lindholm, Miina Kankaanranta, Niko Hatakka, Sampsa Saura, Anette Virtanen. Kuvasta puuttuu Tuire Niinimäki. Tuutorina Taneli Vilpponen.

Fuksit 2005

Kuvat: Lotta Mattsson

Minna Suvanto, Timo Miiluniemi, Jyri Jaakkola, Juuso Rönholm, Turo Niemelä, Noomi Lehtosaari, Heidi Elovirta, Katriina Kerttula. Tuutorina Timo Honka.

Valtio-oppi

Reetta Kasurinen, Eeva-Liisa Junnila, Linda Skinnar, Salla Himberg, Maria Ruuskanen, Olli Turtiainen. Kuvasta puuttuu Anne-Mari Hedemäki. Tuutorina Malla Rannikko.

Antti Granberg, Sanna Mönkkönen, Kirsti Tuominen, Eero Hokkanen, Satu Korpela, Elli-Noora Holmén, Jean-Albert (Kusti) Sirniö. Tuutorina Heini Hakojärvi.

Tule mukaan toimimaan oikeudenmukaisemman
ja kannustavamman yhteiskunnan
puolesta. Kokoomusopiskelijoiden kautta
avautuu vaikutusmahdollisuuksia
ylioppilaskunnassa, kaupungissa ja koko maassa!

<http://www.tuhatkunta.fi>
<http://org.utu.fi/tyyala/akn>

Tervetuloa jäseneksi!
Akateemiset Kansalliset Nuoret ry - AKN

Kriittistä ajattelua

Demariopiskelijat - TOSY
TYYN edarivaaleissa
numerot 93 - 140

lisätietoja: www.tosy.fi
p.j. Hanna Isbom, heisbo@utu.fi

• Parturi-Kampaamo • Hiuspidennykset •
Kuiturastat • Maskeeraukset •
Morsius & Sulhaspalvelut • Huipputuotteet

Kampauksissa
ja meikeissä
teidä palvelee
ammattitaidolla:

Hiuokset
ADA & OLEXI

P. (02) 251 0102
Aurakatu 1, Turku

• Parturi-Kampaamo • Hiuspidennykset •
Kuiturastat • Maskeeraukset •
Morsius & Sulhaspalvelut • Huipputuotteet

Pari kuukautta aikaa –
vielä ehdit hankkia
huikean hienon
juhlavuosihaalarimerkin!

The Moustache Brothers ja huumorin kääntöpuoli

Hanna Koskenranta,

teksti ja kuva

Myanmarilaiset koomikot Par Par Lay ja Lu Saw joutuivat viideksi vuodeksi vankilaan kerrottuun vitsejä maata johtavasta sotilasjuntasta vuonna 1996. Miehet kuuluvat The Moustache Brothers nimiseen kabareeryhmään, joka on esiintynyt ympäri maata jo yli kolmenkymmenen vuoden ajan. Ryhmäläiset ovat myös tunnettuja Myanmarin demokraatiiliikkeen keulahahmon, Nobelin rauhanpalkinnon saaneen Aung San Suu Kyin innokkaina tukijoina. Matkustaessani Myanmarissa viime heinäkuussa pääsin näkemään heidän jokatilaisen esityksensä ja kuulemaan heidän tarinansa.

Vuodesta 1962 lähtien Myanmaria johtanut sotilasjunta on pyrkinyt kukistamaan maan demokraatiiliikkeen, joka sai murskavoiton vuoden 1990 vaaleissa. Demokraatiiliikkeen johtohahmo Aung San Suu Kyi on ollut kotiarestissa vuodesta 1989, lukuun ottamatta muutamaa vapaata vuotta 1990-luvulla. Hänen kannattajansa ovat jatkuvasti valtion häirinnän kohteina tai vangittuina. The Moustache Brothers -ryhmän jäsenet ovat harvoja hallitusta julkisesti vastaan nousseita henkilöitä. He tuovat esille tavallisen kansan tunnot ja sorron huumorin kautta. Mandalayssa ei tuntunut olevan ketään joka ei olisi tuntenut näitä viiksiveljeksiä, ja siksi matkaajankaan ei tarvinnut kauaa kaupungissa kuljeskella, kun paikalliset rikshaw-kuskit ryhtyivät ohjaamaan eksynyt "Mandalayn Broadwaylle", jossa The Moustache Brothers pitää kotiteatteriaan.

The Moustache Brothers:n nykyinen kokoonpano koostuu Par Par Laysta, Lu Sawista ja Lu Mawista. Lu Maw oli kolmikosta ainut, joka säästyi Aung San Suu Kyin juhliä seuranneilta vankilatuomioilta. Koomikot olivat jo vuosia liittäneet poliittisia vitsejä esityksiinsä, mutta valtion johdon suora vertaaminen varkaisuun oli viimeinen pisara hallitukselle, ja Par Par Lay vangittiin kolme päivää esityksen jälkeen. Hän ja Lu Saw joutuivat kuudeksi kuukaudeksi pakkotyöleirille, mutta Amnesty Internationalin kampanjan ansiosta heidät siirrettiin vankilaan Mandalayn pohjoispuolelle.

Myanmarin hallinto kielsi vapaana olevaa Lu Mawia esiintymästä julkisesti myanmarilaisille, joten hän muutti kohdeyleisönsä ja ryhtyi kutsumaan ulkomaisia turisteja kotiinsa. Lu Mawin mukaan hänen serkkunsa vapautettiin vuonna 2001, sillä hänen vaimonsa kuva oli italialaisen Lonely Planet -matkaoppaan kannessa. Toisin sanoen ulkomaille kiirinyt tieto Myanmarin viiksiveljesten kohtalosta oli synnyttänyt painostuskampanjan, jonka edessä maan hallituksen oli taivuttava.

Poliittisen sanoman lisäksi The Moustache Brothers pyrkii tutustuttamaan katsojan paikalliseen A-Nyeint-teatteri-taiteeseen, jossa yhdistyy tanssi, musiikki, ooppera ja komedia. Lu Mawin vaimo oli nuorempana yksi maan kuuluisimmista tanssijoista ja vielä vanhemmallakin iällä hän näytti taipuvan uskomattomiin asentoihin ja vielä käsittämättömällä nopeudella. Paikoitellen vitsit länsimaisista elokuvatähdistä synnyttivät kiusaantunutta hymistelyä länsimaisessa yleisössä, mutta muuten esitys oli antoisa kokemus. Vaikuttavinta lienee kuitenkin ryhmästä huokuva sympaattisuus ja positiivisuus kaiken ahdingon keskellä.

Vaikka kolmikko on nyt täysilukuinen, on se yhä valtion mustalla listalla ja heidän esityksiään valvotaan jatkuvasti. Lu Mawin mukaan ulkomaiset matkaajat, jotka tulevat katsomaan esityksiä, pitävät kolmikon poissa vankilasta. Maan korruption jäytämä talous on riippuvainen matkaajien tuomista tuloista, ja siksi maan hallinto pelkää ryhmän vangitsemisen johtavan matkustamisboikottiin. Lu Mawin mielestä tuottoisin tapa tukea paikallista väestöä ei ole boikotoida Myanmarin matkustamista, vaan nimenomaan matkustaa tähän kultahuippuisten pagodiin maahan. Ulkomaisten turistien avulla paikalliset ihmiset saavat äänensä kuuluville ja muu maailma saa tietää, mitä Myanmarissa tapahtuu. Lisäksi viiksiveljesten mukaan tukemalla paikallisten omistamia hotelleja, kulkuvälineitä ja ravintoloita turistien käyttämät *kyatit* menevät suoraan tavallisten ihmisten taloudellisen tilanteen kohentamiseen.

Saatana, Jumal'auta ja Perkele

EI LIEMMIN LÄMMITÄ!

Syksy

Sietämättömässä pimeydessä ja märkydessä sekä pirstävässä, oksennuksenkirjavassa värimaailmassa on riittävästi kiirastulen korviketta paatuneemmallekin protestantille. Oikeaan itsemurhatunnelmaan päästäkseen voi vielä palauttaa mieleensä, että tähän on vasta toiseksi paskin vuodenaikamme. Kohta päästään ilakoimaan talvisilla jäätiköillä.

Poliitikot

Sauli Niinistö on Antikristus. Jos sieluttoman tappajan ulkonäkö ja se ihmeellinen vasemman kulmakarvan venkautus eivät vakuuta, niin voihan aina kuunnella mitä se puhuu. Totuus tunkee sisään ovista ja ikkunoista. Muistakaahan vaalilippua rypistellessänne mitä tapahtuu niille, jotka käyvät kauppasille kera Pelsepuupin.

Muut kuin poliitikot

Äänestävät hölmöyksissään tai tunteettomuuksissaan mitä sat-

"Humalassa on pakko humppata, sanovat naiset, homot ja brittipoppitukkahomot."

tuu. Sammakkosateisiin ja kotiavainten kadotukseen tämä demokratian irvikuva meidät vielä syöksee.

Kännissä oleminen

Humalassa on pakko humppata, sanovat naiset, homot ja brittipoppitukkahomot. Turun kahdesta tanssiravintolasta ensimmäisessä tallukkaat uhkaavat jatkuvasti jäädä jälkeen, kun painovoiman lisäksi niitä imuttelee pissisten pillaama tahmapilsneri. Toisessa taas rastapinkeä nuori taide-eliitti rakastaa rinkularillisisiä valtioinsinöörejä lämpimästi kuin punaniska jehovia.

Selvänä oleminen

Tiityksentäyteisten öiden jälkeen muistuu mieleen, että jokaisen kansalaisvelvollisuus on olla vastuuntuntoinen ja empaattinen nuori Toivo. Semmoisen ei sovi valittaa, vaikka elämä huitoilee pesäpallomailalla päin peräsuolta. Aina on olemassa joku, jolla on vielä nälkäkin.

Siitäkö meidän pitäisi riemua repiä, että toisillakin menee päin helvettiä?

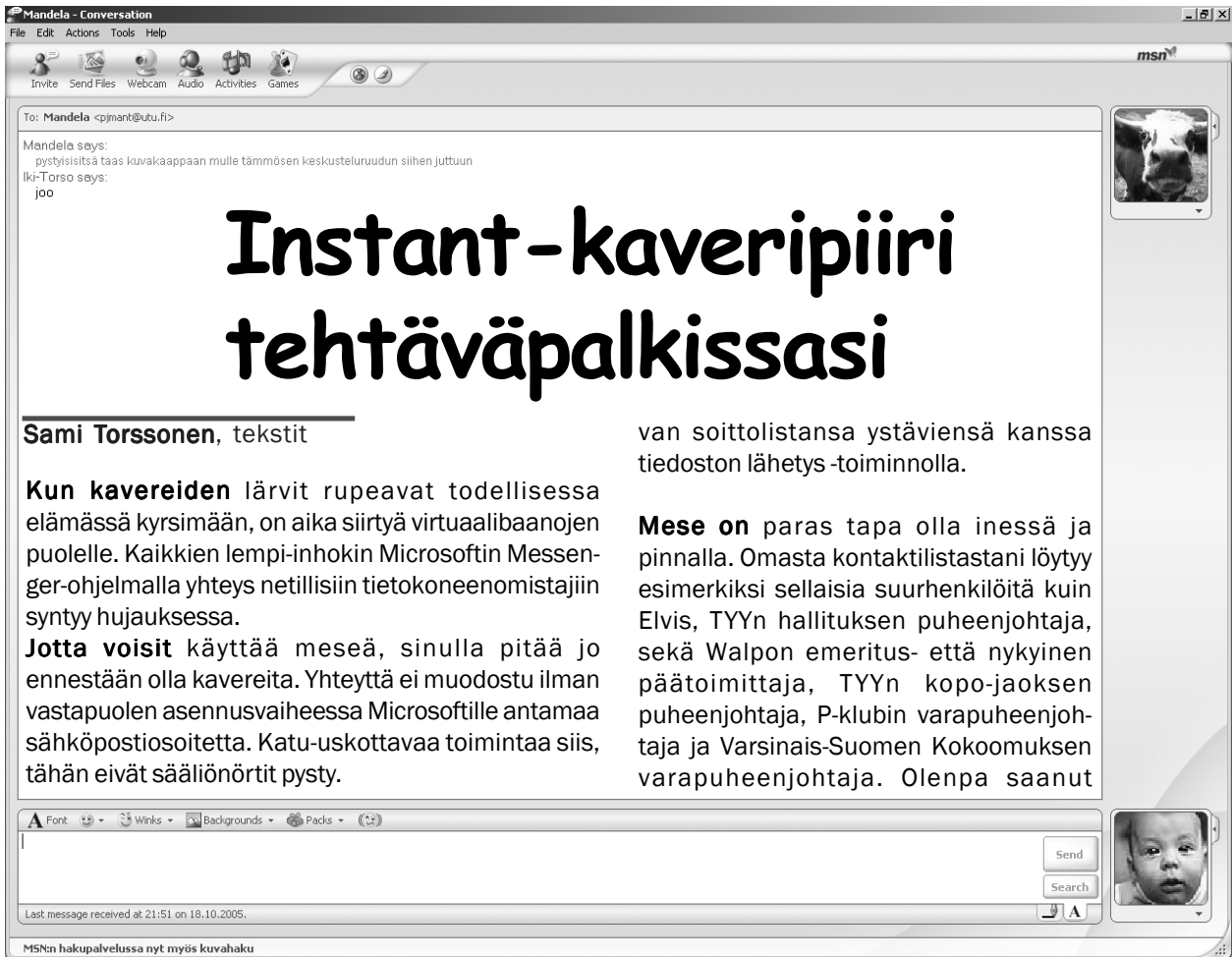
"Raskas aparaatti ei enää toimi, sen pienentäminen vähitellen on tilanteen sanelema pakko, mikäli Kreml todella haluaa maahan vapaan kilpailun ja markkinat, mutta samalla se on poliittisesti hankalaa. Virkakoneiston vallan vähentäminen ei tyydytä byrokraatteja eikä sosialismiin vielä uskovia, samoin kuin armeijan pienentäminen kohtaa vastustusta upseerien taholta. Jos Neuvostoliitossa lähdetään tosissaan uudelle tielle, tulossa on sellainen rakennemuutos, jota ei ole koettu sitten 1920-30 -lukujen vaihteen. Prosessi on jo osittain käynnissä, ja sen kuluessa mitataan suuren imperiumin kestävyys."

Mikko Nygård: Mietteitä peräkammarista. Walpo 1/1991

**Keskustelu
jatkuu
Foorumilla.**

[http://org.utu.fi/
tyyala/pklubi/phorum](http://org.utu.fi/tyyala/pklubi/phorum)

"Ylittäessäsi Itä-Berliinin rajaa (junalla taikka jalkaisin) unohda ennakkoluulosi itäsaksalaisia tullimiehiä kohtaan, jotka todellisuudessa ovat mukavia ja puhtoistakin puhtoisempia. Unohtaa voit samalla myös länsimaiset lehdet ja muut epäilyttävät kirjoitukset rajan taa."
Irmeli Katajamäki: Neuvoja Perliiniin matkaavalle. Valpo 2/1984

To: Mandela <pjmant@utu.fi>

Mandela says:
pystyisitäs taas kuvakaappaan mulle tämmösen keskusteluruudun siihen juttuun
Iki-Torso says:
joo

Instant-kaveripiiri tehtäväpalkissasi

Sami Torssonen, tekstit

Kun kavereiden l... rupeavat todellisessa elämässä kyrsimään, on aika siirtyä virtuaalibaanojen puolelle. Kaikkien lempi-inhokin Microsoftin Messenger-ohjelmalla yhteys netillisiin tietokoneenomistajiin syntyy hujauksessa.

Jotta voisit käyttää meseä, sinulla pitää jo ennestään olla kavereita. Yhteyttä ei muodostu ilman vastapuolen asennusvaiheessa Microsoftille antamaa sähköpostiosoitetta. Katu-uskottavaa toimintaa siis, tähän eivät sääliönörtit pysty.

van soittolistansa ystäviensä kanssa tiedoston lähetyksen toiminnolla.

Mese on paras tapa olla inessä ja pinnalla. Omasta kontaktistastani löytyy esimerkiksi sellaisia suurhenkilöitä kuin Elvis, TYYn hallituksen puheenjohtaja, sekä Walpon emeritus- että nykyinen päätoimittaja, TYYn kopo-jaoksen puheenjohtaja, P-klubin varapuheenjohtaja ja Varsinais-Suomen Kokoomuksen varapuheenjohtaja. Olenpa saanut

Font Winks Backgrounds Packs

Last message received at 21:51 on 18.10.2005.

MSN:n hakupalvelussa nyt myös kuvahaku

Saatuasi kaikki kaksi komppistasi Messenger-yhteisöön, voitte tehdä keskustelupiirin. Vielä paremmat kekerit syntyvät, kun jokainen tuikkaa mikrofoninsa ja nettikameransa päälle. Poseeraamisinnostuksen joskus hälvettyä voitte siirtyä pelaamaan ohjelmaan sisäänrakennettua ristinollaa. Illan myöhäisinä tunteina tosimities jakaa vielä lonkeropornonsa ja Policea tursua-

tekosyyn varjolla puhuttua Mira "Rankka" Ojalehdonkin mukaan terapiaryhmääni. Jos siis poliittiselle uralle halajaa, mese on must.

Kun tietysti haluat käyttää P-klubin parissa vapaaikasi lisäksi myös hyvän osan esseenkirjoitus- ja muusta työajastasi, kirjoita Messengerin lisää kontakti-kohtaan osoite wits@mailinator.com.

Messenger? Kuinka?

Suuntaa osoitteeseen messenger.msn.com. Sieltä näpsyttelet download now ja sitten New MSN User -kohdasta go. Paina Yes, use my e-mail address -tekstin tienoilta löytyvää eli vasemmanpuoleista continue-nappulaa.

Kirjoita ilmaantuvan lomakkeen E-mail address -kohtaan etunimesi@mailinator.com. Mailinator on tuiki hyödyllinen roskapostisilppuri, jonka voit laittaa mihin tahansa nettilomakkeeseen. En suosittelen utu.fi-osoitteen ilmoittamista automaatteihin. Täyttele loputkin kohdat, paina salasanasi mieleen ja klikkaa continue.

Microsoft ilmoittaa arvostavansa yksityisyyttäsi ja utelee sitten yhden yön suhteistasi ja äpäristäsi. Valehtelee jotain ja paina continue. Kirjoita etunimesi@mailinator.com kenttään, ja paina I accept. Olet juuri luvannut lahjoittaa rahasi Gatesille ja sielusi Pelastusarmeijalle, mutta voitahan aina paeta maasta. Juksasin, hitostako minä tietäisin mitä olet juuri luvannut. Perustuslakitenttikin meni läpi arvalla.

Saatat joutua varmistamaan jotain täyttämistäsi lätinöistä, mutta pian pääset lataamaan itse Messenger-ohjelman.

Ladattuasi ja asennettuasi ohjelman tarvitsee sinun enää kirjautua sisään tunnuksinasi etunimesi@mailinator.com ja valehteluvaiheessa määrittämäsi salasana.

Miksi ei, kysyy K. Alkkis.

Syksy on saapunut Turkuun. Sen saapumisesta varmempi merkki kuin kasvoja vastaan roimiva sade on se, kun huomaa P-klubin tapahtumissa muutaman ihmisen porukoiden supattavan keskenään nurkissa äärimmäisen vakavan näköisinä. Ei, näissä keskusteluissa ei puhuta tavallisuudesta poiketen siitä kuka on ollut kenenkin kanssa "sillai", vaan paljon vakavammasta, nimittäin P-klubin tulevaisuudesta ja suurista linjoista. Tarkoitan siis lähestyvää syyskokousta. K.Alkkiskin kuuli äskettäin ensimmäiset juorut siitä, kuka on hamuamassa ja mitäkin paikkaa klubin ensi vuoden hallitukseen.

Innokkaat ihmiset eri vuosikursseilta jaksavat yhä kiinnostua ainejärjestötoiminnasta, vaikka se ei hieman kärjistäen käytännössä olekaan juuri muuta kuin kaljakorien kantamista paikasta A paikkaan B. (Ja seuraavana aamuna krapulaisena takaisin paikkaan A.) Joku jaksaa kantaa koreja vuoden, joku kauemminkin, mutta yhtä kaikki, jokaisena vuonna halukkaita käsipareja on tyrkyllä Turku-salissa tuplaten kuin paikkoja hallituksessa. No, joku on kyllä joskus sanonut, että kokemus ainejärjestön hallituksessa toimimisesta on osoittautunut hyödylliseksi työelämässä, mutta siitä minä taas en tiedä mitään.

Kuulin kerran erään tutorin puhuvan naama peruslukemilla, kuinka ensimmäisen vuoden opiskelijana on liki mahdoton päästä P-klubin hallitukseen, jos ei ole kunnostautunut kahden ensimmäisen opiskelukuukauden aikana kaikessa mahdollisessa klubitoiminnassa ja lunastanut paikkaansa jossain kuvitteellisessa sisäpiirissä. Sisäpiiriläisiähän ovat esimerkiksi ne, jotka ovat riekkuneet jalat sätkien jokaisten bileiden jatkoilla, leiponeet peltikaupalla piirakkaa myyjäisiin

(luonnollisesti sekä suolaista että makeaa) tai siivonneet vanhempien opiskelijoiden jätteitä Gillesin vessasta. Kauniimpaa sukupuolta olevien hallitustyrkkyjen on täytynt vähintään saunoa alasti Aurinkolahdessa miesten saunavuorolla, ja kaksilahkeisten on pitänyt ainakin näyttää persettään toimiston ikkunasta jos on aikonut päästä kaljakorinkantajan vastuulliseen tehtävään vuodeksi eteenpäin. Säälän tällaisen kuvan antaneen tutorin kuuli joita - heistä ei tainnut uskaltaa yksikään asettua ehdolle sen vuoden syyskokouksessa.

"P-klubiin on pesiytynyt merkillinen varman päälle pelaamisen mentaliteetti"

Asiahan on niin, että mikäli tuntee kiinnostusta ainejärjestötoimintaa kohtaan ja tahtoo toteuttaa itseään sen hallituksessa, pitäisi olla myös rohkeutta ottaa se riski, ettei tulisikaan valituksi kun hallituspaikoista päätetään. P-klubiin on pesiytynyt merkillinen varman päälle pelaamisen mentaliteetti, jossa kukaan ei uskalla lähteä haastamaan ketään. Onko syynä sitten kasvojen menetyksen pelko vai mikä, siihen en osaa vastata. Presidentinvaaleihinkin on lähtenyt haastajia yhtä täysin ylivoimaista ehdokasta vastaan - mikä estää saman P-klubin syyskokouksessa? Muistutan, että esimerkiksi puheenjohtajasta on äänestetty viimeksi syksyllä 2000...

Sanonkin kaikille vielä päätöstään empiville: hakekaa sinne hallitukseen jos teitä vähänkin kiinnostaa, minä ainakin lupaan äänestää teitä syyskokouksessa. Kaljakorien kantaminen on sitä paitsi kivaa.

K. Alkkis

Alkkis tarkkailee yliopiston ja sen ulkopuolisen maailman nykymenoa useamman vuoden P-klubikokemuksella.

Bonustehtäväosuus

Olemme kiinnostuneita graafisista esityksistä. Esitä pirttään vallanjakokaavio jossa mukana niin P-klubi, eduskunta, paavi sekä Fidel Castro. Mitä enemmän valtaa käyttäviä tahoja saat mukaan liitettyksi, sen parempi.

Niina Kivilän näkemys.

“Ja ryssä on ryssä vaikka sen jauhoissa kierittelisi ja voissa paistaisi. Vain kunnan ryssä voi vetää Tshetshenian pari kertaa lihamyllyn läpi, noin uudistusmielessä ja pyytää ihmisiä vaikenemaan asiasta.”

M. Sykkö: 1996.
Walpo 1/1996

Fuksit haalaritentissä

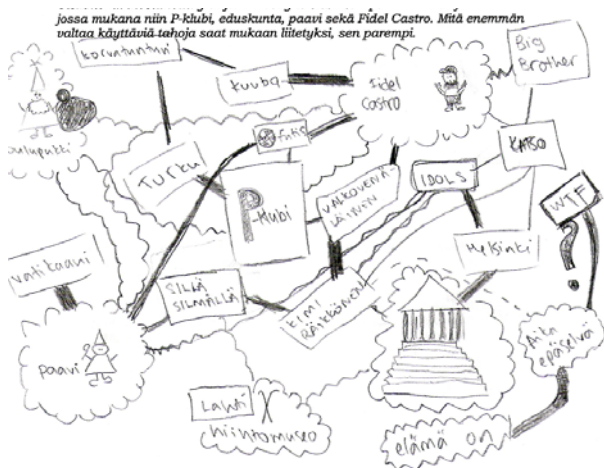
Miksi P-klubilla on käytössään haalarit?

“Että niiden alla voisi olla sopivasti alasti loppuilta varten.” (Maria Ruuskanen)

“Jotta Burberry-hameeni ei sotkeutuisi.” (Olli Turtiainen)

Päivystykset, niiden käytäntö ja merkitys klubissa?

“Ilmaista (vaikkakaan aina ei niin hyvää) kahvia saa aina.” (Olli Turtiainen)

Sanna Keisasen versio.

Millaiseksi kuvittelet/haluaisit oman suhteesi P-klubiin muodostuvan?

“Aion riistää ja hyväksikäyttää P-klubia parhaan kykyni mukaan. Eli minä olen parikymppinen hyväkroppainen vaaleaverikkö, P-klubi kuolemaisillaan oleva miljardöörivanhus.” (Olli Turtiainen)

Voimme olettaa näkevämme sinut vuosijuhlilla; miksi omasta mielestäsi arvokkaammatkin juhlat kannattaa aina kerran vuodessa järjestää?

“Onhan se kiva kerran vuodessa maksaa itsensä kipeäksi vaatteista ("hienoista"), joita ei edes saa omaksi. Ja toki onhan seki syy humaltua kaksi päivää peräkkäin! No, ei kai! On ne (vissii) hienot.” (Timo Miiluniemi)

Raati katsoi Olli Turtiainen (vas.) sisäistäneen p-klubiutensa palkintotyttökalenterin arvoisesti. P-klubin kauneutta hämmästelemässä myös Antti Granberg.

Henkilökunnan kyselytunti

Tapaamme valtio-opin uuden professorin Tapio Raunion.

Uusi proffa on nuori ja jämäkkä

Matias Ollila, teksti ja kuva

Professori Tapio Raunio on valtio-opin laitoksen uusi kasvo, ja harvat vanhemmat opiskelijat ovat häntä edes nähneet. Fuksit ovat häneen tutustuneet todennäköisesti Johdatus politiologiaan -luentokurssilla. Tuolla kurssilla myös haastattelijaa on viihtynyt, mutta pelkkien luentojen perusteella uutta kasvoa on hankala kuvailla. Haastattelu on siis paikallaan.

Raisiosta kotoisin oleva Raunio on hyvin onnellinen pääsystänsä Turun yliopiston palvelukseen. Suurimpina syinä tyytyväisyyteensä hän mainitsee Turun valtio-opin laitoksen tutkimussuuntaukset, jotka ovat lähellä hänen omia pääsuuntautumisiansa. Myös laitoksen henkilökunta saa kehuja.

Vuosimallia -69 oleva professori on opiskellut maisteriksi Skotlannissa Aberdeenin yliopistossa 1993. Tohtoriksi Raunio on valmistunut Tampereen yliopistossa vuonna 1996. Opiskeluaikaa Skotlannissa Raunio kuvailee varsin miellyttäväksi. Skotlannissa opiskelijat kohtaavat ns. unionissa, jossa olut on halpaa ja sosiaalinen kanssakäyminen vilkasta. Itse opiskelu Skotlannissa on erilaista kuin Suomessa. Raunio toteaa sen olevan enemmän kirjalliseen tuottamiseen painottuvaa ja vähemmän kirjatentteihin uskovaa, siksi hän myös itse sinne hakeutui. Raunio peräänkuuluttaakin perusteiden hallitsemista ja aineistojen työstämistä, jotka aidosti tähtäävät tiedon ymmärrykseen ja kokonaisuuksien hallitsemiseen.

Tieteentekijältä oli pakko kysyä myös muutama asiakysymys. Raunion päätutkimussuuntia ovat mm. Euroopan unioni, ja kysymykseen Turkin EU-jäsenyydestä saan esimerkillisen ytimekkään ja hyvin jäsennellyn vastauksen. Hyvinä puolina Raunio näkee ensiksi Turkin kasvavan väestön, joka merkitsee huimia sisäisiä markkinoita. Toiseksi EU-jäsenyys sitouttaisi maan turvallisuuspoliittisesti enemmän Eurooppaan, mikä todennäköisesti rauhoittaisi Välimeren itäisiä alueita sekä esim. Turkin ja Kreikan välisiä suhteita.

Negatiivisina seikkoina Turkin EU-jäsenyydessä Raunio havaitsee Turkin maantieteellisen sijainnin. Turkki on suuri valtio, ja se toisi myös Lähi-idän ongelmat ovellemme. Tällä hetkellä, kun EU on linjaamassa omaa ulko- ja turvallisuuspolitiikkaansa, mahdolliset Turkin

Onnellinen paluumuuttaja professori Tapio Raunio järkytti raumalaishenkistä haastattelijaa TPS-mukillaan.

ulkopoliittiset ongelmat olisivat turvatakuihin vedoten koko EU:n ja myös suomalaisten ongelmia. Lopuksi Raunio muistuttaa EU:n 90-luvulla jopa monesti luvanneen Turkille jäsenyyden.

Toisena isompana yhteiskunnallisena kysymyksenä nostan esiin vallitsevan vilkkaan muutoksen ajan. Pitäisikö ihmisten vaikutusmahdollisuuksia nyky-yhteiskunnassa tehostaa esim. sähköisen äänestämisen muodossa? Vastaus tulee jälleen kuin apteekin hyllyltä. Ensiksi Raunio kuitenkin ampuu alas harhaluoloni vilkkaan muutoksen ajasta. Hän pitää muutospuheita lähinnä poliittisina argumentteina ja tutkijoiden sekä median paisutteluna. Raunio silti myöntää kansallisen riippuvuuden vähentymisen, mm. työelämässä, joka on ollut omiaan luomaan uhkakuvia esim. globalisaatiosta. Tämä ilmiö puolestaan selittää kansallisen retoriikan lisääntymisen, jonka voi havaita Kiina-ilmiöön liittyvässä keskustelussa. Itse kysymykseen sähköisestä vaikuttamisesta Raunio vastasi seuraavasti: hänen visioissaan varsinkin kuntatasolla vaikutuskanavia voisi laajentaa lähiöissä ja taajamissa, mutta sitä ennen uusien teknisten ratkaisujen pitää olla varmoja.

Lopuksi kysyn professori Rauniolta pientä neuvoa, miten kannattaisi opiskella. "On olemassa liikaa pingotajia, jotka jopa tuohtuvat, jos eivät saa huippuarvosanoja. Vähemmän pingotusta ja enemmän sosiaalista elämää, kunhan opiskelijat vain pitävät huolen siitä, etteivät roiku yliopistolla kauemmin kuin viisi vuotta!"

PS. Walpon ilmestyessä professori Raunio lienee jo onnellinen kahden lapsen perheenisä. P-klubi onnittelee!

VAIHTOPENKKI

*P-klubilaisia
kokemassa
maailmaa.
Istu seuraksi vaihtopenkille
ja koe mukana.*

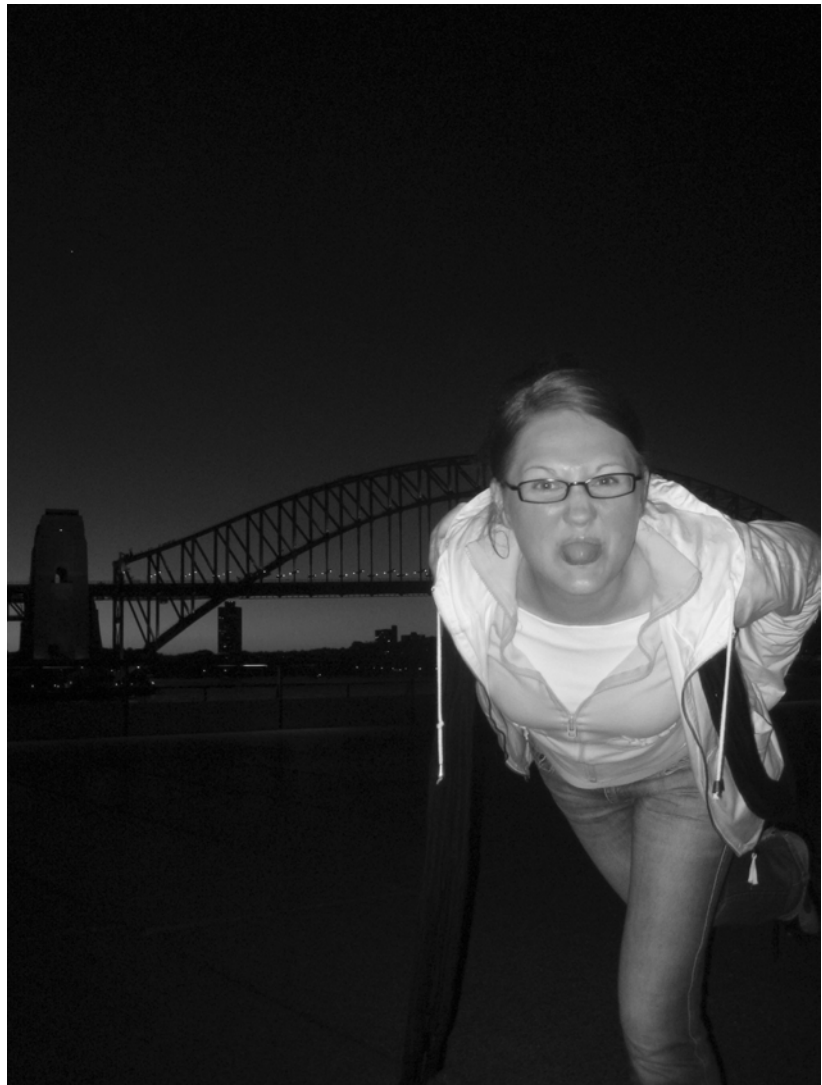
Nutellaa, salmaria ja reisiruokaa

Yli vuosi sitten heinäkuun ekana päivänä ja vielä sunnuntaina, kiroilin Helsinki-Vantaalla ja tapoin mielessäni erinäisin tavoin kuivahkoa vastaanottotätiä, joka nipotti kolmesta liikakilosta. Siirsin tavaroita laukusta toiseen ja kuivahkon tädin antamaan pahvilaatikkoon. Marisin. Täti oli rasittunut. Ajattelin, että joo joo, matkailu avartaa.

Katri Mäkinen, teksti
Tim Gonnermann ja
Juhani Salo, kuvat

Viime vuosi oli jopa minun mittapuuni mukaan melko hurja: ensin puoli vuotta työharjoittelussa Brysselissä, Suomessa 3 viikkoa vaihtamassa talvivaatteet kesähepeniin ja helmikuussa Australiaan toiseksi puoleksi vuodeksi vaihtoon.

Näistä kahdesta ulkomaanpaikasta minun piti suunnitelmieni mukaan saada vain toinen, mutta kerrankin kävi tuuri ja sain molemmat. Tosin jossakin vaiheessa ajatuksena oli, että en lähde ollenkaan Australiaan, rahaa kun paloi jo Belgiassa (palkattoman) työharjoittelun aikana melko mittavasti. Vanhemmat ja kaverit kuitenkin takoiivat järkeä päähäni ja Sydney'än lähdin lopulta. Kaksi maata, kaksi kulttuuria samana vuonna: löysinkö elämän tarkoituksen?

Sydneyn Oopperatalon portaita, taustalla Harbour Bridge.

Belgiassa on kylmempää kuin Suomessa

Belgiassa opin kaksi asiaa: Nutellaa (suklaapähkinälevite) ilman en voi

elää, ja Suomessa on parasta rakennustekniikkaa. Asuin ihanassa, vanhassa ja kapeassa talossa, jossa oli hullu vuokraemäntä, huono lämmitys ja naurettavan ohuet

"Kysyinpä sitten, että onko teillä sänkyä. Suoraa toimintaa jopa Suomen tytöltä."

ikkunat. Asuin ekan kerran ulkomailla ja kämppeksinä minulla oli heti kaksi ranskalaista ja yksi oululainen (Katja Sauvolan lapsuudenystävä muuten. Tosi on.) eli kokemus sekini. Brysseli oli sittenkin ehkä helpoimmasta päästä aloittaa kosmopoliitin elämä, sillä suomalainen yhteisö on niin laajaa, yhteensä noin 5000 ihmistä. Kaupungilla oli melko hyvät mahdollisuudet kuulla suomea, kerran satuin kuulemaan ihan oman kotikylänikin, Porin, murretta. Se oli aamusti maanlaisessa.

Koala, kenguru, vompatti ja kakadu – onpa outoa!

Ensimmäinen shokki Sydneyssä oli kuulla kuinka monta myrkyllistä eläintä siellä mantereella on ja millä kaikin eri tavoin ne saavat sinut kuolemaan. Vielä kivempaa oli löytää yksi tällainen hämähäkki ja sen munimia keltaisia munia omasta vaatekomerostaan. Ensimmäinen tapaamani ihminen oli tietenkin salolainen, mutta tämän onnettomuuden jälkeen tutustuin eteläafrikkalaiseen ateistijuutalaiseen ja muihin eurooppalaisiin. Hämmästyttävintä salolaisten ohella Australiassa oli luonto, nyt ymmärrän mitä biodiversiteetti oikein tarkoittaa.

Clash of a Finn and the Others?

Niin, ensimmäiset mokat sattuivat tietenkin kielen kanssa. Kerran pyysin tulta savukkeeseeni Belgiassa yhdellä virallisella kielellä eli ranskalla: Est-ce vous avez un lit? Kysyinpä sitten, että onko teillä sänkyä. Suoraa toimintaa jopa Suomen tytöltä. Sydneyssä taas äänsin "thai-foodin" suomalaisittain niin, että h ääntyi oikein

Bondi Beachilla.

kunnolla. Eteläafrikkalainen ateistijuutalainen kiusasi minua monta päivää, kun sanoin haluavani syödä reisiruokaa. Kielelliset ongelmat ovat kuitenkin harmittomia juttuja, ja niillä voi hauskuuttaa ihmisiä jälkeenkäin. Todellinen ongelma oli kuitenkin se, että kukaan ei tykännyt salmarista, ja jouduin juomaan sen yksin. Niin, no, ehkä se oli vain hyvä asia. Mutta tosissaan, sitä surullisen kuuluisaa suomalaista ruokaa ei saa mistään ja minä nyt oikeasti tykkään siitä.

Jos totta puhutaan, niin ei ne ihmiset pohjimmiltaan niin erilaisia ole missään. Tietenkään. Paitsi ehkä Pakistanissa on vähän erilaisia tapoja kuin Porissa. Asuin siis Sydneyssä yhden pakistanilaisen kanssa. Itse asiassa asuin 4 pakistanilaisen kanssa, koska ystävät sekä perhe asuivat aina välillä tämän pojan 4 neliömetrin huoneessa. Suurimmat ongelmat olivat vessassa, he kun eivät käytä vessapaperia. Meni muutama viikko, ennen kuin tajusin, mitä vesipullo tekee vessassa ja miksi vessan istuin on aina märkä. Nämä ongelmat olivat kuitenkin pieniä (mutta joskus ärsyttäviä) ja oli lähinnä vain mielenkiintoista asua aboriginaalin, kalifornialaisen, japanilaisen, singaporelaisen ja norjalaisen kanssa. Asuin myös ranskalaisen, oululaisen ja flaamin kanssa. Voinen siis sanoa nähneeni melko monta tapaa asua. Ainoa ero on silti ne patterit ja tiivistetyt ikkunat: ne ovat vain Suomessa.

Suomalaisista ei paljon maailmalla tiedetä. Ainoa, mitä osattiin kysyä oli, että oletko Helsingistä? Ei kuitenkaan huono avaus, ainakin yksi kaupunki oli tuttu! Tosin harmittavan moni eurooppalainen ei edes tiennyt, että olemme osa Euroopan unionia ja että meilläkin on eurot. Ilahduttavan moni tosin tiesi, että Matti Nykänen istuu vankilassa. Australialaiset olivat hyvinkin rentoa kansaa, ja siellä suomalainen oli todellakin kuin kotonaan: juomakulttuuri on sama ja huumorintajukin aika kiero. Eroja on sitten ainakin tupakkapolitiikassa: kun kaikki urheilevat, ei kukaan polta. Hyvä niin, sen voisi tuoda Suomeenkin.

Itse olen miettinyt, miten kääntäisin maailmalla viettämäni ajan parhaiten hyödykseni? Tai siis minähän itse tiedän, että tästä mennä vuodesta ei ole ollut kuin hyötyä, mutta miten esitän muille ihmisille sen ainutlaatuisuuden? Viime vuosi oli ainutlaatuinen, koska näin paljon asioita, joita en olisi nähnyt kotona. Ja koska näin paljon asioita, joita en olisi muuten nähnyt, opin myös itsestäni ja Suomesta sellaisia asioita, joita en ole ikinä edes tullut ajatelleeksi. Ja edelleen se, että opin itsestäni ja Suomesta antoi minulle jälleen syyn miettiä asioita... niin, ehkä positiivisella tavalla kriittisemmin. Että kaikkea ei ota itsestäänselvytyksenä. Kuten esimerkiksi organisoitua roskien keräystä ja kierrätystä, jota ei Fidzilla näkynyt (valitettavasti, sillä sitä olisi tarvittu). Toisin sanoen myös sitä suomalaisuuttaan osaa ajatella kriittisemmin: asioita voi tehdä niin monella tavalla ja mikään ei ehkä ole se oikea. Paitsi talot pitää rakentaa kunnolla! Se ikuinen klishee, että matkustelu avartaa, on edelleen vaan niin tosi väite. En osaa sitä paremmin sanoa.

Edustajistovaalit. Nyt. Äänestä.

Sampo K. Saarinen

Tätä kirjoittaessani on ylioppilaskuntamme edustajistovaaleihin vielä aikaa reilusti, mutta lukiessasi näitä rivejä on viimeiset hetket käyttää äänioikeuttasi. Edarivaalien varsinaiset vaalipäivät kun ovat 1. ja 2. päivä marraskuuta. Kannattaa käydä äänestämässä vaikka vaan palkinnon toivossa. Äänestäneet palkitaan ruhtinaallisesti Uican kahvilipulla. En ala tässä nyt enää kirjoittaa romaania siitä, mitä edustajisto tekee. Todettakoon vain, että kahden vuoden välein valittava 41-jäseninen edustajisto on noin 13 000 ihmisen organisaation ylin päättävä elin. Repikää siitä.

Jaa että ketä sitten äänestää? Lienet huomannut,

Edustajistovaalit

1.-2.11. 2005

että ympäri yliopistoaluetta on ständejä, joissa eri vaaliliitot mainostavat itseään ja ehdokkaitaan. Niistä voi löytää omansa. Vaalitapahan on sama kuin eduskuntavaaleissa, eli äänesi menee myös koko listan hyväksi. Yhteiskuntatieteitä opiskelevan valinta rajautuu helposti poliittisiin ryhmiin tai sitoutumattomaan ryhmään. Toki myös kaverivaaleina tunnetussa mittelössä voit antaa äänesi muiden tiedekuntien, esim. Lexin tai Einsteinin Ystävien sitoutumattomalle listalle.

Niitä yhteiskuntatieteilljän poliittisia ryhmävaihtoehtoja ovat Keskustaopiskelijat, Demariopiskelijat, Syvänsiniset (=kokoomus), Vasemmisto-opiskelijat ja Vihreä lista. Ainoa tiedekuntamme sitoutumaton lista näissä vaaleissa on polhissan ja valtio-opin opiskelijois-

Muistin virkistykseksi vielä nykyinen paikkajako, johon tulosta voi verrata:

Vihreä Lista 10
Demariopiskelijat 4
Keskustaopiskelijat 4
Kokoomusopiskelijat 4
Einsteinin ystävät 4
Tyy Terveeks 4
Lex 3
Soihdunkantajat 3
Eduxi 2
Vasemmisto-opiskelijat Avanti 1
Sitoutumaton Sivistyneistö 1
Hämeenkadun Kone 1

ta koostuva Soihdunkantajat. Poliittiset ryhmät ja sitoutumattomat ryhmät ovat erimielisiä siitä, mikä on puoluepolitiikan tai -ideologian rooli TYYssä, onko siitä haittaa vai hyötyä. Arvannet kuka on mitäkin mieltä. Perusteluja puolesta ja vastaan voi käydä lukemassa vaaliliittojen nettisivuilta. Tai kysyä ehdokkailta.

Vaan kuinka vaaleissa sitten käykään? Vihreä lista on ylivoimainen ennakkosuosikki ja varma voittaja, mutta kuinka monta paikkaa tulee lisää? Tendenssi on tällä hetkellä muutenkin jostain syystä sellainen, että poliittisuus on nousussa ja sitoutumattomuus laskussa. Sitoutumattomilla listoilla on kova työ säilyttää asemansa. Äänestysprosentti muuten on perinteisesti pyörinyt siinä kolmenkympin yläpuolella. Läheskään kaikkia ei siis nappaa. Mutta ne joita nappaa, odottavat mielenkiinnolla tuloksia keskiviikkoiltana.

"In a world of declining US dominance, and the replacement of military threats with harder-to-fight threats, like destruction of the environment, and mass migrations from poverty and misery, how can Finland contribute to the general welfare? Perhaps by example? By showing the Third World how to manage forest resources? By sending peacekeeping forces whenever and wherever needed? By speaking with reason and common sense, when others are raving about ideology and religion and centuries of mutual hatred? Well, how the hell should I know? I just got here. It's YOUR job to figure it out."

Fred Baube: Oil, The Persian Gulf, and cloudberries. Walpo 1/1991

"When a pundit makes predictions about 'What Clinton Will Do', and makes comparisons to FDR, JFK, and LBJ, it may be that the pundit is making some obvious comparisons because he actually has very little idea of what to expect. Mr Clinton put some distance between himself and the 'liberal' part of the Democratic party, and his record is as the young governor of a small, poor state. It is not much guide to what will happen over the next four years.

The sure thing is that expectations will be high."

Fred Baube: Election '92. Walpo 2/1992

Eteenpäin ei ole menty

Sampo K. Saarinen

Viime Walpossa kirjoitin hyvin kriittiseen ja räväkkään sävyyn poliittisen historian laitoksen opetuksesta. Eräs laitoksen henkilökuntaan kuuluva pahastui jutustani ja kertoi muidenkin pahoittaneen mielensä. Pahoittelen. Yritän tällä kertaa olla asiallisempi. Kun nyt lehden teema on kuitenkin kriittisyys niin palautetta on annettava. Onhan minulle alusta asti yliopistossa toivotettu, että täällä "argumentti voittaa auktoriteetin" ja "kyseenalaista kriittisesti".

"Esteitä on kertynyt opintojen etenemisen kivikkoiselle tielle."

Syksyllä taivas aukeni, ja tutkinnonuudistus laskeutui keskuuteemme. Haaveet paremmasta kaatuivat. Itse en voi olla tyytyväinen poliittisen historiaan uusiin tutkintovaatimuksiin. Opintojen piti uudistuksen myötä nopeutua ja järkevöityä, mutta nyt tilanne näyttää päinvastaiselta. Esteitä on kertynyt opintojen etenemisen kivikkoiselle tielle.

Poliittisen historian opintoihin kuuluu pakollisena harjoittelu. Näin on ollut ennenkin, ja opiskelijat ovat olleet tähän tyytyväisiä. Uudessa tutkinnossa harjoittelu on kuitenkin sijoitettu aineopintoihin ja kandidaatin tutkintoon, kun se ennen kuului syventäviin opintoihin. Uudessa systeemissä on pakko suorittaa ensin kandidaatin tutkinto kokonaan, ennen kuin voi siirtyä maisterivaiheeseen ja syventäviin opintoihin. Harjoittelu, jonka tarkoituksena on perehdyttää opiskelijat työelämäänsä, ja jonka opiskelijat nykyisin suorittavat opintojensa loppuvaiheessa saaden ehkä työnnettyä jalkaansa jonkin työhuoneen oven väliin, pitää siis uudessa hienossa systeemissä suorittaa toisena tai kolmantena opintovuonna. Tai joka tapauksessa ennen kuin pääsee etenemään syventäviin opintoihin. Ei kiitos, minä ainakin pysyn vanhassa järjestelmässä.

Minkälaisia mahdollisuuksia opiskelijalla sitten on suorittaa harjoittelu? Suurin osa haluaisi valtionhallinnon harjoitteluun, mutta ne tulevat hakuun vasta keväällä, paikkoja on rajoitetusti ja nekin menevät vanhemmille opiskelijoille. Mikäli opiskelija haluaa olla varma opintojensa etenemisestä ja noudattaa opintojen ohjeellista ajoitussuunnitelmaa, tulee hänen heti toisen vuoden syksynä ilmoittautua pienryhmäohjaajaksi monimuotokurssille. Lopputuloksena on, että toisen (tai

ajoitussuunnitelmaa vastaan kapinoivat kolmannen) vuoden nohevat opiskelijat suorittavat harjoittelunsa ohjaten lujalla asiantuntijuudella ensimmäisen vuoden opiskelijoita. Työelämästä ei ole tietoaakaan, ja harjoittelun tarkoitus valuu hukkaan. Onko tässä mitään järkeä?

Jos siihen ei ole mitään laillista estettä, pitäisi harjoittelu ehdottomasti siirtää takaisin syventäviin. Mikäli kandidintutkintoon ei joku taho ole määrännyt pakolliseksi harjoittelua (eikä tietääkseni ole), niin sitten kaikki ne (eli käytännössä ei juuri kukaan), jotka lopettavat kandiin, jäisivät vain ilman harjoittelua. Tilanne olisi kuitenkin huomattavasti parempi lähes jokaiselle poliittisen historian opiskelijalle, kun harjoittelu ei olisi opintojen etenemisen esteenä, ja sen voisi suorittaa ehkä jopa haluamassaan paikassa silloin, kun siitä on eniten hyötyä. Ongelmien alkusyyksi voi toki nähdä myös sen suuren viisauden, että kandin ja maisterin tutkinto on eriytetty. Sille emme kuitenkaan nyt mitään voi. No, luullakseni perästä kuuluu ja harjoitteluasiaan palataan vielä laitosneuvostossa.

"...ja sitten tulee nämä sivuaineopinnot suorittaa ÄKKIÄ loppuun. Hienoa."

Toiseen esteeseen ei ole syyllinen laitos, vaan korkeampi taho. Kahden sivuaineen perusopinnot on saatava valmiiksi ennen kuin voi siirtyä syventäviin eli maisteriopintoihin. Jälleen ensimmäisen vuoden sankariopiskelijan pitää välittömästi yliopistoon sisään tultuaan pystyä valitsemaan itselleen parhaimmat sivuaineet (vaikka ei vielä ole selvillä edes siitä, mitä oman pääaineen opinnot sisältävät), ja sitten tulee nämä sivuaineopinnot suorittaa ÄKKIÄ loppuun. Hienoa.

Sitten on vielä tämä sekoilu siirryttäessä vanhasta uuteen järjestelmään. Opiskelijat ovat alusta asti yrittäneet selvittää esimerkiksi sitä, korvaako poliittisessa historiassa vanha tutkimuskurssi myös uusien vaatimusten historian tutkimuksen metodologia I:n, niin kuin kuuluisi. Tästä on puhuttu orientaatioseminaarissa ja tiedusteltu asiaa sähköpostitse. Vastaus oli ensin ehdoton ei, sitten ei ja lopulta ilmeisesti kyllä.

Hyvät opiskelijatoverit, muistakaa, että siirtyessänne uuteen järjestelmään Teidät arvioidaan tapauskohtaisesti. Onnea ja menestystä.

Kirjoittaja on P-klubin poliittisen historian kopo-vastaava, joka kaivaa Walpossa verta nenästään.

Todellisuuden mielettömyys ja kritiikin turhuus

Viinanhakuristeily

25.- 26.9.2005

Walter B. Jasmin, teksti

Pekka Mäntylä, Paavo Lähteenmäki ja

Maiju Jääskeläinen, kuvat

Kriittisyys kuvastaa pitkälti erään ystäväni elämänarvoja. Tänä syksynä tämä maailmaa epäillen tarkasteleva nuori mies sinetöi verellään sopimuksen paholaisen kanssa ja ryhtyi opiskelemaan oikeustieteitä. Turhautuneisuus todellisuuteen kuitenkin säilyi ja muutaman kuukauden jälkeen nousi pintaan. Eräänä lauantain ja sunnuntain välisenä yönä sainkin vastaanottaa humalaisen miehen viestin, joka vahvasti kyseenalaisti koko yhteiskunnallis-sosiaalisen prässin tarjoaman muotin mielekkyyden.

Hämmentyneenä konstruktionistisen tyytyväisyyden ilmeisestä yksiolotteisuudesta päätin aamulla sulkea todellisuuden mielestäni – tieteen ja totuuden vuoksi – ja kirjoittautua Poliitiikan tutkimuksen klubin risteilylle. Päättelin, että mahdollisimman suuri kontrasti niin fyysisesti kuin henkisesti arkitodellisuuteen antaisi parhaan keinon ulkopuolisen silmin tarkastella vallitsevaa porvarillisen antitietoisuuden piirteitä. En ollut ainoa.

Kahdeksan aikaan 16 hengen vahvuinen nuori retkikunta oli valmiina sukeltamaan syvään tunneliin, joka tulisi mahdollistamaan feeniksmäisen nousun väärän tietoisuuden tuhkaista. Henkilökohtaisesti olin haltioitunut tavasta, jolla seurueen muut, epäilemättä nuoresta iästään huolimatta mieleltään uljaat, tutkimusmatkailijat olivat valmiina kohtaamaan matkan vaarat.

Totuuden puolesta olin kuitenkin valmis nielemään piilevät pelkoni ja antamaan vuorokaudeksi hallinnan pois omista käsistäni. Tämä osoittautui virheeksi. Jo varhain iltapäivällä sain katkerasti huomata, että kemiallinen reaktio, jonka käsiin olin transformaationi niin ahnaasti tarjonnut, tuntui ottavan ylivallan. Primääritavoitteeni oli tosin täydellistymässä, viimeisetkin sidokset todellisuuteen olivat katkenneet viimeistään siinä vaiheessa, kun Tukholman valot

alkoivat siintää punavalkoisen titanicin horisontissa. Yhtä jalkaa tämän kanssa kuitenkin myös expediitin kontrolli oli käymässä mahdottomaksi.

Oli käymässä selväksi, miksi tälle jumalanhylkäämälle naparetkelle oli valikoitunut lähinnä jalorotuisimpia ihmisrodun edustajia. Mieleni hämärtyessä saatoin vain katsoa, miten satamäärin yhteiskunnan tukipilareita navigoi yössä vailla epävarmuuden häivää. Viimeisen lasini tahdoin kallistaa klubilaisten rohkean ryhmän kunniaksi. Nämä uljaat historian aikamatkalaiset osoittivat ennennäkemätöntä kykyä säilyttää itsekurinsa viimeiseen asti jopa siinä määrin, että vielä myöhäisellä ajankohdalla aluksen open mic -konsertissa oli kuultavissa ennakkoluulotonta ja taiteellisesti älylliseltä kannalta ilmeisen urauurtavaa materiaalia.

Kriittinen kontrasti

Muutamaa viikkoa myöhemmin mietin kaikkea kokemaani, tai epäkokemaani. Täksi sunnuntai-illaksi olin jälleen venyttänyt ihmisyymyden kestokykyä, mutta tällä kertaa toiseen suuntaan. Istuin ja kuuntelin Suomen ehdottomasti selväjärkisintä elämänhallintataajuutta. Keskustapuolueen jo kauan sitten valtaama Radio Suomi täytti analogista taivasosaansa luontoillan pehmeällä ja eteerisellä balsamilla.

“Mies Piikkiöstä oli juuri ihmetelty kyntämisen jälkeistä hämähäkkien tulvaa”

Mies Piikkiöstä oli juuri ihmetelty kyntämisen jälkeistä hämähäkkien tulvaa, kun havahtuin. Frankfurtin koulukunta kutsuisi sitä tosin pikemmin uinahtamiseksi. Yhtäkkiä ymmärsin, että ehkä tässä individuaalisessa egoretkeilyssä olikin lopulta kyse siitä, että relativistinen maailma ei kykenisi

koskaan luomaan todellisuutta, jonka tarkastelu kriittisesti olisi edes mahdollista. Se miltei yksinomaan saattoi vain tarjota toinen toistaan brutaalimpia vaihtoehtoja, joista jokainen olisi ulkopuolelta nähtynä paitsi mieletön, myös mahdoton asettaa tutkimuksen kohteeksi.

Oli tullut aika hylätä kriittisyys. Epärationalisuuden etsiminen oli johtanut viimein synteysiin, joka ei ollut mitään toista älykkäämpi. Parasta olisi vain hylätä kaikenlainen kriittisyys ja tuudittautua siihen todellisuuteen, joka tuntui selvimmältä. Ja sen nimi oli luontoilta. Aamulla maakuntaradio pesisi viimeisetkin haavat.

Niille, jotka eivät voi tällaista johtopäätöstä hyväksyä, ehdotan P-klubin risteilylle osallistumista taas ensi vuonna. Yhteisö tarvitsee päihtensä ja niiden ansiosta itsensä ulkopuolinen tarkastelu on mahdollista myös lukuisissa sosiaalisissa tilaisuuksissa ympäri vuoden.

Totuus löytyy Peggystä

Olli Hakala, teksti ja kuvat
Paavo Lähteenmäki, kuva

P-klubin

Väittelykisa
10.10. 2005

Ravintola Koulussa käytiin lokakuun alussa jälleen Klubin

jokasyksyinen väittelykisa. Paikalla oli kymmenittäin innokkaita väittelijöitä, ja taistoja käytiin jatkuvalla syötöllä kapellimestarikaksikko Halonen & Torssonen johdolla. Mielenkiintoisista väittelyiden aiheista saadaan myös kiittää edellä mainittuja.

Kisa alkoi harjoitusväittelyllä, jonka ohessa hylättiin ensimmäinen, myöhemmin ajateltuna ehkä illan paras aihe, "sähköhevosten maailmankuva on liian 1800-lukulainen". Väittelyt olivat tiukkoja ja äänestyksissä tuomarit saivat laskea äänet todella tarkasti. Taistojen helmiin lukeutui muun muassa Kirsi-Marja Lonkila tulisine silmineen toittamassa väitettä, jonka mukaan valistusfilosofoilla oli kaksi, ellei jopa kolme takamusta. Muihin tiukkoihin väntöihin kuului mm. "kärpäsillä on suuri sydän", "totuus löytyy Peggystä" sekä "vyötiäinen tuntuu paremmalta kuin muurahaiskarhu". "Ellen Jokikunnas on uudelleensyntynyt Gandalf" saattaa äkkiseltään vaikuttaa vaikeasti puolustettavalta aiheelta, mutta jos vaihtoehtona on "peräpukamat ovat Afroditen lahja ihmisille" saattaisiin henkilökohtaisesti kääntyä ensimmäisen vaihtoehdon kannalle.

Joka kaksintaiston voittajalle lahjoitetut Finlandia-snapsit alkoivat tehdä tehtävänsä, ja illan pimetessä äänentaso ja väittelyiden intensiivisyys nousivat eksponentaalisesti. Samalla kuitenkin argumenttien analyttisyys koki hienoista inflaatiota. Kilpailijoiden onneksi väittelykisojen sääntökirjoja ei selailtu, ja taistot saivat aaltoilla omalla painollaan ilman tuomariston väliintuloja.

Muutama "oma apu paras apu" ja "pringlespurkki on paras vehje ikinä" myöhemmin kisa oli jo semifinaaleissa, joissa väiteltiin muun muassa yleissivistyksen tarpeettomuudesta nykyajan yhteiskunnassa. Kolmen osaottelun finaalien ratkaisutaistona nähtiin väittely

Voittajan jäätävä taktiikka - vastustajaa salamavalolla päin näköä - tuotti tuloksen. Jatkoon kirjoittajan lisäksi Piia Nikula (keskellä vas.), Sampo Saarinen ja varasijalla Jonna Oksanen.

miesten kuukautissuojan tarpeellisuudesta sekä julistettiin voittajaksi kisoja sivusta seuraamaan ja Walpo-juttua kirjoittamaan tullut allekirjoittanut. Haluan tässä ja nyt esittää henkilökohtaiset pahoitteluni kaikille depaatti-jumalille oman suoritukseni johdosta. Loput kisakonepaikoista myöhemmin syksyllä käytävään akateemiseen väittelykisaan veivät Piia Nikula (2.), Sampo Saarinen (3.) ja Jonna Oksanen (4., varalla).

Parhaat väittelyaiheet: bubbling under

1. Lonkeroporno kuuluu yleissivistykseen
2. Sovinistilla on enemmän munaa kuin feministillä
3. Antikristus on piilossa
4. Punatulkut ovat piilo-oikeistolaisia
5. P-klubin bileissä on liian vähän perunoita

Anna Tonteri putsaa toveri rouskua sillä välin, kun Matti Wiberg, Aatos ja Johanna Lampinen etsivät seuraavaa.

Tiia Haapaniemi, teksti ja kuva

Studentit sienessä

Kaupungin liikennelaitoksen bussilinja numero yksi päähän ja ulos. Emme lähde Arlandaan, vaikka vierestä nousisi. Professori Matti Wiberg marssii suoraan metsään. Hän on katsonut paikan etukäteen; se kuhisee rouskuja ja seitikkejä.

P-klubissa puhutaan, ettei valtio-opin laitos järjestä tarpeeksi henkilökunnan ja opiskelijoiden yhteisiä turnajaisia. Tänä syksynä pj-linja ryhdistäytyi ja kutsui opiskelijat sieniretkelle 29. syyskuuta.

Mutta ei, sinne ei osallistunut valtavasti Wibergiä pelkääviä opiskelijoita, joilla olisi ollut nyt mahtavat mahdollisuudet nähdä professorinsa jossain muualla kuin

Valtio-opin pj-linja teki retken metsään.

seminaarissa hiillostamassa. Retkelle lähtivät biologi ja sienituntija Johanna Lampinen, lapset Aatos ja Oiva sekä Rauli Mickelsson ja Matti Wiberg. Opiskelijoita edustivat Anna Tonteri ja minä, joka en muista, olenko edes approbaturia saanut valtio-opista loppuun.

Metsässä näki helposti puolukkaa ja mustikkaa, mutta sienten kanssa oli hankalampaa. Aatos oli sinnikäs etsijä, samoin Wiberg joka löysi kaiken muun lisäksi vielä kaksi isoa kantarellia. Oiva nukahti jo alkutekijöissä Mickelssonin selkä-

reppuun. Lampinen oli väsymätön sieniopas, joka luovi sujuvasti Aatoksen innokkuuden, professorin jämäkkyuden ja Tonterin ja minun typerien kysymysten välillä.

Loppupäätelmä: sienimetsästys ei olekaan kovin salatiedettä: tappavan lajin tunnistaa maltosta tai itiöiden väristä, on ok repiä sieni juurineen maasta, koska sillä ei ole juuria ja älä vaan tuo ensi kerralla muovipussia mukana, sieni kuuluu koppaan.

Saaliistaan Anna teki piirakkaa: "Pistin täytteeksi sieniä, kermaa, munia ja juustoa. Hyvää tuli." Minä keitin rouskuja suolavedessä, sekoitin ne kermaviiliin ja söin perunan kanssa. Toimi.

Ensi vuonna bussipysäkillä enemmän ihmisiä.

Ylimääräinen kokous – syyskauden oma episodinsa

P-klubilainen
Turun
kaupungin-
valtuustossa

Tytti Seppänen

Valtuustotyöskentely on alkanut nopealla tempolla näin syksylläkin. Kokouksia on ollut neljä, joista yksi pidettiin puheenjohtajan pyynnöstä. Puheenjohtajahan voi kutsua valtuuston koolle, jos kokee siihen tarvetta. Kyseessä oli eräiden valtuutettujen vaatimus valtuuston kutsumisesta koolle käsittelemään sen puheenjohtajan ja varapuheenjohtajien läsnäolo-oikeutta kaupunginhallituksen jaostojen kokouksissa. Itsekin olin allekirjoittanut kyseisen pyynnön.

Itse tapaus on mielenkiintoinen ja yhteydessä hallintosäännön muutokseen. Hallintosäännön mukaisesti valtuuston puheenjohtaja ja varapuheenjohtajat on kutsuttava kaupunginhallituksen konsernijaoston ja hallintojaoston kokouksiin, joissa heillä on sama läsnäolo- ja puheoikeus kuin varsinaisissa hallituksen kokouksissakin. Tämä oli siis allekirjoittaneiden valtuutettujen mielipide.

Jaoston kokouksissa hallintosääntöä oli kuitenkin tulkittu toisin kuin vanha käytäntö on ollut. Allekirjoittaneet valtuutetut kokivat, ettei hallintosäännön uudistaminen vaikuttanut vanhaan käytäntöön, vaan sen tulisi olla edelleen voimassa. Uudistaessaan hallintosäännön 24.10.2004 § 255 valtuusto hyväksyi valtuuston puheenjohtajiston osallistumista koskevan kohdan sanamuodoltaan muuttumattomana. Näin ollen ajateltiin, että valtuusto ei ole tarkoittanut päätöksellään mitenkään muuttaa aikaisempaa kuntalakiin ja hallintosääntöön perustuvaa vakiintunutta käytäntöä.

Tulkinta on ollut muuttumaton myös tänä vuonna, sillä hallintojaoston pöytäkirjoista on todettavissa, että ainakin hallintojaoston kokouksissa 1.2. ja 22.2.2005 sekä konsernijaoston kokouksissa 8.2. ja 1.3.2005 ovat kokouksissa läsnä olleet valtuuston varapuheenjohtajat Sauli Saarinen (vas) ja Pentti Kosonen (kesk).

Hallintojaoston puheenjohtaja valtuutettu Seppo Lehtinen (sd) kuitenkin kysyi tuossa kokouksessa selitystä sille, missä ominaisuudessa Saarinen on paikalla kokouksessa. Edellä olleeseen perustuva selitys annettiin Lehtiselle ja esitettiin, ettei kokous ole laillisesti koolle kutsuttu, koska Saarinen ei ole saanut kutsua. Esitys kuitenkin raukesi kannattamattomana ja Lehtinen pyysi Saarista poistumaan kokouksesta.

Itse valtuuston kokouksessa tapahtui seuraavaa: Suoritetussa koneäänestyksessä 39 valtuutettua kannatti kaupunginhallituksen ehdotusta, 27 valtuutettua kannatti valtuutettu Seppo Kosken (vas) ehdotusta, 1

tyhjä, joten hallituksen ehdotus tuli päätökseksi. Eli me allekirjoittaneet valtuutetut hävisimme demareiden ja kokoomuksen liittoutuessa. Valtuuston puheenjohtajan ja varapuheenjohtajien oikeus osallistua kaupunginhallituksen konserni- ja hallintojaosten kokouksiin evättiin.

Mielenkiintoista olisi tietää, miksi opposition edustajilta evätään tällainen oikeus. Yleensä juuri valtuuston varapuheenjohtajat ovat pienempien ryhmien jäseniä ja edustavat hallituksessa valtuuston kantaa. Hallituksen kokouksissa läsnäolo siis sallitaan, mutta ei hallitukseen rinnastettavissa jaostoissa.

Minun päähäni tämä ajatus ei sovi. En käsitä, mikä motiivi valtuutettu Lehtisellä on kaventaa valtuuston oikeuksia; saati 39 muulla valtuutetulla. On naurettavaa väittää, että kyse olisi yksittäisten ihmisten halusta osallistua kokoukseen. Kyse on kuitenkin edustuksellisesta toimielimestä, jossa toimija voi vaihtua seuraavalla kaudella. Ehkä olisi syytä miettiä demokratiaa hiukan laajemmin kuin yksittäisten henkilöiden näkökulmasta. Oman käsityskykynsä pienuuden osoitti myös sosiaalidemokraattisen ryhmän vpj. Leena Koikkalainen toteamalla, etteivät joidenkin ihmisten henkilökohtaiset poliittiset ambitiot saa mennä järkeväen päätöksenteon edelle. Tämän lauseen Koikkalainen olisi voinut sanoa Lehtiselle jo kauan aikaa sitten.

Kouluverkon uudistus puhuttaa

Luultavasti tämä tapaus ei ole vielä loppuun käsitelty, mutta päätöksensä se saanee oikeusteitse. Paljon muutakin tuki Turun poliittisessa elämässä tapahtuu. Edessä on useita poliittisesti vaikeita ja monia kuntalaisia koskevia päätöksiä, kuten esimerkiksi kouluverkon tarkistaminen sekä mahdollinen sosiaalitoimen ja terveystoimen yhdistäminen yhteisen hallinnon alle. Lisäksi kaupunkilaisia puhuttaa toriparkki; puolustajat ja vastustajat ovat olleet ahkerasti liikkeellä syyskuun alusta asti.

Oma sähköpostini täyttyi lähiviikkoina opetustoimen uudistuksien takia, koska olen päättämässä näistä asioista opetuslautakunnassa. Helppoa ei ole päättää koulun lakkauttamisesta tai opetustoimen menojen karsimisesta. Ensimmäistä kertaa tunnen päätöksentekijän raskaan takaan painavan harteitani. Tuntuu siltä, että päätinpä mitä tahansa, saan jonkun vihat päälleni. Tasapuolisimmalta ratkaisulta tuntuu nyt tehdä päätös, jolla ei suosi ketään eikä lähde kalastelemaan joidenkin hyväksyntää. Toivon vain, että omat päätökseni olisivat mahdollisimman hyviä oppilaiden kannalta. Kukapa meistä tietien tahtoen tekee päätöksiä, jotka vahingoittavat pieniä koululaisia.

Juhlasta juhlaan!

Frakkeja

Saketteja

Smokkeja

Bonsuureja

Tummia pukuja

Aikakausipukuja

Ilta- ja juhlapukuja

Naamiaisasuja, peruukkeja, kasvovärejä...

MYYMÄLÄ

PUKUVUOKRAAMO

LainaHöyhenet

Humalistonk. 15a
Puh. 251 6806

Ark. 10 - 18
La 10 - 14

Tulevia tapahtumia

4.11. Kollegatapaaminen Jyväskylässä

8.11. Klubin syyskokous Turku-salissa
klo 18

10.11. P-klubin ja Kritiikin välinen
hegemoniaottelu Sammonmalja-
koripallossa klo 13.45

11.11. Vuosijuhlat VPK:n talossa

12.11. Sillis jatkoineen

Viikolla 47 Presidentinvaali-
keskustelutilaisuus yhdessä Turun
Atlantti-seuran nuorten kanssa

23.11. Baaribileet Marilynissä

25.11. Uutisvuodon kuvaukset
Helsingissä

9.12. Pikkujoulusitsit K-tiellä

Lisätietoja tulossa aikanaan, seuraa
sähköpostiasi.

Hei! Heitähän voisi luulla kahdeksi eri ihmiseksi!

Jonna Oksanen

P-klubin
liikuntavaikuttaja.

Päivi Lipponen

Ex-pääministerin
nykyvaikuttaja.

Hei! Heitähän voisi luulla kahdeksi eri ihmiseksi!

Timo
Miiluniemi

Fuksi

Jukka
Pohjola

ex-fuksi.

"P-klubin raittiusyhdistys on aloittanut toimintansa vireästi. Siitä kuitenkin tarkemmin toisaalla tämän lehden sivuilla. Mutta kuten sanotaan: raja se on raittiudellakin - ja himot ne on hiirelläkin. Pyrkikäämme kohti henkistä raittiutta!"

Veli-Pekka Teponoja: PJ:n palsta. Valpo 1/1986

TULE TEKEMÄÄN POLIITTISTA HISTORIAA

kampuksella **JA** kaupungissa

www.tovi.fi

Ole realistinen
- vaadi mahdottomia.

Tasa-arvo, suvaitsevaisuus ja kestävä
kehitys - vihreää toimintaa yliopistolla
jo vuodesta 2003.

TURUN OPISKELEVAT VIHREÄT

www.turunseudunvihreat.fi

Enemmän aikaa,
vähemmän roinaa.

Reilua ja kaavoihin kangistumatonta politiikkaa
nykyisten ja tulevien turkulaisten hyväksi.

TURUN SEUDUN VIHREÄT

REILU JUOMINEN

EDISTÄÄ

HENGITYSTÄ

Räventola
PROFFAN
K E L L A R I

REHTORINPELLONKATU 6

PUH. 250 5515

Paavo Oinonen (vas.) luennoi seminaarissa 1950-luvun radiohuumorista ja Hannu Salmi television merkityksestä 50-luvun suomalaisessa kulttuurissa.

Missä olet ja minne menet, HOL?

Maiju Jääskeläinen, teksti
Paavo Lähtenmäki, kuvat

HOL-seminaari
Turussa 8.-9.10. 2005

Turussa järjestetty HOL:n syysseminaari sai allekirjoittaneen pohdiskelemaan Historian Opiskelijain Liiton nykytilaa sekä P-klubin asemaa siinä. Itsetutkiskelu lienee aiheellista – tällä hetkellä järjestöltä tuntuu olevan kateissa niin profiili kuin suuntakin ja, mikä ikävintä, kontakti jäsenistöön.

Järjestönä HOL:lla on pitkät juuret, seikka joka edesauttaa sen säilymistä edelleen. Perinteet kulkevat käsi kädessä jäähmyden kanssa. Teoriassa HOL:n ajatus on varsin maailmojasyleilevä. Nettisivuilla todetaan: *“Historian Opiskelijain Liitto toimii kaikkien Suomessa historiaa opiskelevien kattojärjestönä, joka valvoo sekä ajaa historian opiskelijoiden etua. Järjestö pyrkii myös lisäämään yhteistyötä eri historian laitosten välillä ja tarjoamaan opiskelijoille mahdollisuuden vaihtaa ajatuksiaan myös oman laitoksensa ulkopuolelle.”* Totuus on tässä tapauksessa tarua paljon harmaampi.

HOL:n toimintakulttuuri on nykyisellään melko jäykkää. Hyvätkin ideat etenevät hitaasti hallituksen kokoontuessa vain muutaman kerran vuodessa. Kokousten välisellä ajalla on hallituksen jäsenten keskinäinen kommunikointi masentavan vähäistä. Kokouksessa on enää vaikea heittää hatusta mitään elämää suurempia ideoita toiminnan tehostamiseksi ennakoivan ja epävirallisen ajatuksenvaihdon puut-

tuessa lähes tyystin. Lisäksi lähes jokainen HOL:n hallituksen jäsen toimii ainejärjestönsä hallituksessa muissakin tehtävissä, jolloin HOL tuppaa helposti jäämään lapsipuolen asemaan.

HOL:n suurimpia ongelmia lienee näkymättömyys jäsenistönsä arjessa. SYLin opiskelijakortilla matkustat puoleen hintaan toiselle puolen Suomea. HOL-kortilla saatat saada ilmaisen sisäänpääsyn perähikiän museoon, joka sijaitsee sekin maan toisella laidalla. Onkin haasteellista löytää asioita, joilla HOL voisi profiloitua historianopiskelijan äänitorvena tai etulaarina. Etujen kerääminen liiton jäsenkorttiin on luonnollisesti se selkein tapa saavuttaa lisää painoarvoa järjestölle. Mutta etujen ajaminen? Mikä olisi se historianopiskelijan etu, jota HOL voisi ajaa?

P-klubin ja HOL:n suhdetta voisi kuvata lähinnä epävakaaksi. HOL:sta on jo kertaalleen erottukin – takaisin palattiin 1990-luvulla. P-klubin rooli järjestössä poikkeaa muista ainejärjestöistä. Puolet jäsenistöstämme opiskelee pääaineenaan valtio-oppia, eikä välttämättä ole lainkaan historiasta kiinnostunut. Valtaosa HOL:n jäsenjärjestöistä kuuluu humanististen tiedekuntien alaisuuteen P-klubin, Tason ja Polhon ollessa yhteiskunta- ja valtiotieteellisen kummajaisia.

Klubin oma toiminta on lisäksi hyvin aktiivista – lähtökohdat HOL:lle eivät ole kovinkaan otolliset. Tyypillisesti p-klubilaisen ainoat kosketukset historianopiskelijoiden kattojärjestöön ovat HOL-vastaavan kirjoittama manifesti YYA-Walpossa sekä mahdollisesti HOL-kortti lompakossa.

**“Monilta juttu meni kokonaan ohi
- mikä vitun HOL?!
on edelleenkin suosittu lausahdus.”**

Turun seminaari konkretisoi HOL:n P-klubille ensimmäistä kertaa vuosin. Monilta juttu meni kokonaan ohi – “mikä vitun HOL?!” on edelleenkin suosittu lausahdus. Niinpä. Ei yksi seminaari vielä kesää tee. Tilanne on sama lähes kaikissa jäsenjärjestöissä, myös humanistisen tiedekunnan puolella. Olisiko siis jo peijaisten aika?

Kuluvana vuonna HOL:n hallitus on pyrkinyt saattamaan alkuun toiminnan tehostamisen ja profiilin kohottamisen. Muutos on hollilaiseen tapaan hidasta ja kompuroivaa, mutta eteenpäin mennään. Hallituksen jäsenten itsenäistä toimintaa HOL:n hyväksi pyritään kannustamaan ja näin keventämään raskasta byrokraatia. Nettisivut ovat jo uudistuneet, joskin vielä raakileet. Työn alla ovat jäsenmäärien ja jäsenkortin etujen kartoitukset. Jälkimmäinen onkin haasteellinen tehtävä suurten kaupunkien museoiden suhtautuessa nihkeästi lisälennuksiin tavallisen opiskelija-alennuksen päälle. Mahdollisesti etuja pyritään hankkimaan myös museomaailman ulkopuolelta. Historiallisten aikakauslehtien alennetut tilaushinnat lukeutuu ilmaan heitet-

Ann-Catrin Östmanin avaama seminaari veti Turku-saliin kohtuullisen mukavasti yleisöä.

tyihin ajatuksiin. HOL on tehnyt myös linjauksia ainejärjestöjen entistä aktiivisemmasta rahallisesta tukemisesta. Tähän mennessä avustus on rajoittunut seminaarien rahoittamiseen -tulevaisuudessa voitaneen hakea tukia esim. julkaisutoimintaan.

Ensi vuonna on Turun vuoro toimia HOL:n puheenjohtajana. Suhtaudunkin tulevaan vuoteen luottavaisin mielin. Syysseminaarin järjestely osoitti P-klubin, Kritiikin ja Kleion keskinäisten suhteiden toimivan mainiosti, eikä yhteen hiileen puhaltaminen liene ensi vuonnakaan ongelma. Pj-kauden keskeiseksi tehtäväksi paikallisella tasolla luultavasti nouseekin HOL:n tunnettavuuden lisääminen turkulaisten opiskelijoiden parissa. Yleisellä tasolla makeoveria tullaan jatkamaan. HOL-hautajaisia ei siis vielä lähdetä viettämään. Jonkinlaista hidasta nahanluontia on havaittavissa, ja toivon mukaan alta paljastuu entistä ehompaa. Pysykäämme hollilla vielä toistaiseksi.

Kiireen keskellä

Urho Blom

Minua hävettää. Monikin asia. Päällimmäisenä mielessä lupaus päätoimittajalle toimittaa jotakin mustaa valkoisella kello 17 mennessä. Kaikilta kiireiltäni ja hyviltä tekosyiltäni en tietenkään ole ehtinyt. Tämäkin tulee noin puoli päivää myöhässä, joten en ole aivan varma koska se julkaistaan, tai julkaistaanko tätä ylipäänsä. Tiedän aivan hyvin, että kyse on ajankäytön priorisoinnista. Haluaisin kovasti riittää kaikkeen; ehtiä, suorittaa, mennä, osallistua ja tehdä. Näin ei kuitenkaan aina ole. Tunnustan rajallisuuteni.

Tulin vasta kotiin koripalloharjoituksista. Helsingissä vietetty kostea viikonloppu: useampi vodka-karpalo kuin jaksan muistaa ja liian monta tupakkaa. Keuhkot

kestivät treenin hyvin. Olen yllättynyt. Kehoon sattuu. Lihakset ovat vielä lämpimät, mutta tiedän, että yöllä kivut alkavat. Kolarin jälkeen jokin muuttui. Kaikki pysähtyi. Olin itsekkin pakotettu pysähtymään ja pistämään asian jos toisenkin tärkeysjärjestykseen.

Kokemuksen laadun ymmärtää usein vasta jälkikäteen. Kaikkihan sen tietävät ja vanhempana sitä ymmärsi itsekkin, miksi äiti kielsi laittamasta sormea hellan levyille. Sama pätee terveyteen. En arvostanut sitä ennen kuin vasen ranne murtui, vasen nivunen repesi, samoin vasen ojentaja, vasen olkapää ja vasen rintalihas. Koko toinen puoli kehoa. Kuntoutus kesti vajaan vuoden. Kaikkein suurin kipu oli henkistä. Olin aina liikkunut, ja nyt vilkas mieli oli vangittuna rampaan kehoon. Inhosin ja halveksin itseäni aika ajoin. Kirosin heikkouttani.

“Tosiasiassa olin pelkkä alipalkattu renki, jolla oli kaikki vastuu. Scapecoat they say.”

Työskentelin tuolloin yökerhossa, ja vajaan viisi tuntia sen jälkeen kun lääkäri oli kipsannut käteni Pulssissa, olinkin jo ehtinyt nilkuttaa vahtimaan Priman (nykyinen Onnela) terassia. Piti tietenkin esittää urheaa – siis menemällä heti töihin. Vajaan 1200 (yö)työpäivän, tappeluiden, poliisin tunnustusrivien ja viinanhuuruisten sunnuntaiaamujen jälkeen minua ei saisi sinne takaisin kirveelläkään. Olin liian nuori ja hartioilla liikaa vastuuta. Työskentelin vuosituhannen vaihteessa SK-ravintoloilla ravintolakeskus Primassa ns. turvallisuuspäällikkönä. Tosiasiassa olin pelkkä alipalkattu renki, jolla oli kaikki vastuu. Scapecoat they say.

Heinäkuussa 2004 mitta sitten täyttyi. Välit työnantajan kanssa olivat muutenkin kiristyneet, ja uskon ratkaisun olleen paras kaikille. Olin ajatellut lopettamista jo vajaan kaksi vuotta, mutta jostakin kumman syystä tunsin kiintymystä tuota paheiden pesää kohtaan. Olinhan ollut avaamassa ravintolaa alusta asti, sen toiseksi vanhin työntekijä ja vaikka mitä muuta. Jos taas mietin asiaa hieman, en löydä menneisyydestä mitään, mistä minun olisi pitänyt pitää niin kovasti kiinni. Sota ravintola-alalla ja Turun yössä ei kaivannut yhtä miestä. Ne pärjäisivät hyvin ilman minuakin. Olin tuijottanut tiettyjä asioita liian kauan ja alkanut itsekin uskoa omaan korvaamattomuuteeni, mikä totta kai oli vain näennäistä.

Ajatukset olivat palanneet yliopistolle. Suurin ongelma oli palata sinne. Lähes yhtä iso kuin kertoa siitä, puhua avoimesti. Olin ollut kirjoilla vuodesta 2001, mutta todellisuudessa opiskellut vain yhden vuoden. Vajaan neljän työssä vietetyn vuoden aikana olin onnistunut haalimaan itselleni kolme opintoviikkoa valtio-opista. Olin tienannut liikaa, nauttinut tulotasosta ja nostanut samalla opintotukea. Sekin hauska päättyi, kun Varsinais-Suomen verovirasto ja Kela ottivat yhteyttä. Paperisota kesti vajaan puoli vuotta. Yörytmin muuttaminen päivärytmiksi kesti tasan yhtä kauan. Täydellinen kuntoutuminen kolarista kesti vuoden ja 7 kuukautta. Lopulta lääkäri antoi puhtaat paperit.

“Kokemusten sulattelu, niiden ymmärtäminen ja niistä jotakin oppiminen vie aina oman aikansa.”

Kokemusten sulattelu, niiden ymmärtäminen ja niistä jotakin oppiminen vie aina oman aikansa. Miksikö astun “ulos komerosta” kertoakseni teille jotakin tällaista? Toivon jonkun tekevän asioita hieman helpommin kuin itse olen tehnyt. Etenkin uusien opiskelijoiden. Toisaalta kaikki ovet on avattava, jokaisen on tehtävä

omat koukkunsa. Mitään ei saa mukaan, eikä mitään saa ilmaiseksi. Kaikella on hintansa. En silti vaihtaisi kuluneita vuosia pois, koska ne opettivat paljon. Tämä on toki kaunis, pähkinänkuoriversio.

Nykyisin pyrin nousemaan aikaisin aamulla. Ei haittaa, vaikka ulkona tuulisi ja sataisi. Toiset aamut ovat vaikeampia kuin toiset, eikä aamu-unisuuteni tee asiaa yhtään helpommaksi. Yritän oikein kovasti tehdä jokaisesta päivästä niin hyvän kuin mahdollista. Ihan siihen pisteeseen saakka, että se kuulostaa kornilta minusta itsestänikin. Saada jotakin mielekästä, motivoivaa ja hyödyllistä tehdyksi.

Aina se ei onnistu. Pyrin välttämään yhdensuuntaisia ihmiskontakteja. Suomeksi sellaisia, joissa joutuu yksipuolisesti tekemään asioita, olemaan vain itse aktiivinen. Uskon vastavuoroisuuteen. Opinnot etenevät, pystyn taas urheilemaan. Kaikkein parasta ovat kuitenkin ystävät. Niitä todellisia, koko tiedekunnasta, jotka tätä mahdollisesti lukevat (tai sitten eivät), taitaa kaiken kaikkiaan olla kokonaista kaksi. Tuttuja ja kavereita on toki paljon, mutta ystäviä he eivät korvaa. Hyviä ystäviä ei kuitenkaan koskaan ole liikaa, mikä on myös hyvä pitää mielessä. Kaikkinainen tarve miellyttää on lakannut aikaa sitten. Sisältö asioissa on tullut yhä tärkeämmäksi.

“jokaisen pitää olla jotakin (tai ainakin tulla joksikin) ja tuottaa paljon, paljon asioita.”

Puhuin päätoimittajan kanssa jutun kirjoittamisesta. Sana ja aihe olivat vapaat. En jaksanut pakinoida, vaikka ajankohtaisia ja paljon kiinnostavampia aiheita on varmasti monia. Proffan Kellarin lehtitarjonta on suhteellisen kattava ja täynnä informaatiota päivän kuumimmista puheenaiheista. En henkilökohtaisesti ammu raketteja kaupparilla siitä tiedosta, että Salarakkaat saapuvat keikalle Turkuun. Jätän ne otsikot mieluummin lukematta. Kirjoitin kertoakseni, että asioilla on tapana ajan myötä järjestyä parhain päin, vaikka joskus vähän sataisi sisään. Minulla ei ollut parempaa tarinaa kuin omat kokemukseni, vaikka Timon ja Hannan suhde Big Brotherissa saattaa kiinnostaa enemmän. En kannakaan.

Kirjoitin ehkä myös pienen kritiikin ajan henkeä vastaan, jossa jokaisen pitää olla jotakin (tai ainakin tulla joksikin) ja tuottaa paljon, paljon asioita. Kirjoitin myös kritisoidakseni jatkuvaa kiirettä ja aikatauluja. Olet opiskellut viisi vuotta jonkun kanssa samassa tiedekunnassa, etkä tiedä edes hänen nimeään. Ei ole ollut aikaa tutustua. Olen syyllistynyt siihen itsekin. Harva asia maailmassa on sitä miltä näyttää. Avoimin mielin kohti vuoden loppua.

Pää pystyyn, vaikka tuleekin pimeä.

Big Business

Olli Hakala

Kuulumme sukupolveen, joka elää musiikista. Meidän aikanamme musiikkiteollisuus on edennyt harppauksin: walkman, cd, dvd, kännykkäradio ja mp3-soittimet ovat kaikki parin viime vuosikymmenen kehityksen tuloksia. Mtv markkinoi musiikkia globaalisti ja parhaiden, eniten Mtv-aikaa keräävien artistien, myynnit mitataan kymmenissä miljoonissa. Kahden viime vuoden aikana cd-levyjen myynti on kuitenkin notkahtanut, ja neuvottomina levy-yhtiöiden isokenkäiset ovat kaataneet syyn netin vertaisverkko-ohjelmien niskaan.

Tämä ei ole puolustuspuhe Napsterille vaan kritiikki musiikkiteollisuutta kohtaan. Suomenkin eduskunta on syksyn aikana räppinyt levy-yhtiöiden iloksi kokoon lain, joka Euroopan Unionin tekijänoikeusdirektiiviin vetoamalla saatettiin voimaan. Laki suojaa tekijänoikeuksia, mutta kukaan ei tiedä miten sitä tulisi tulkita, mitä laki sallii tai kieltää. Piirrettiin viiva veteen. Selvää on vain, että lakia on mahdotonta valvoa, ja viime kädessä oikeusistuimet määräävän sen "hengen".

"Jokin on todella vialla, sillä samaan aikaan voin ostaa Turun torilta kaksi kertaa pääni kokoisen eteläamerikkalaisen vesimelonin eurolla."

Cd-levyjen myynti on kahtena viime vuonna laskenut, mutta usein nohdataan mainita, että aiemmin myynti kasvoi vuosi toisensa jälkeen, myös Napsterin kultaisina vuosina. Riippumattomat tutkimukset levymyynnin laskun ja vertaisverkko-ohjelmien suosion kasvun suhteesta ovat lähes yksimielisiä: yhteyttä ei ole. Musiikkiteollisuus on kuitenkin kärkeä etsimään syyllisiä muualta kuin itsestään. Artistit valittavat ja kuolevat nälkään New Yorkin kattohuoneistoissaan.

Olisiko aika pudottautua pilvistä, kuunnella kuluttajia. Jos et ole asunut suurinta osaa elämästäsi tynnyrissä tiedät, että yksi cd maksaa noin 20 euroa, ja kauppias on ollut todella villillä tuulella, jos hinta on enemmän kuin kymmenen senttiä edellä mainitun alle. Jokin on todella vialla, sillä samaan aikaan voin ostaa Turun torilta kaksi kertaa pääni kokoisen eteläamerikkalaisen

Cd versus Mersu: 800 euroa kilo vastaan 28 euroa kilo.

vesimelonin eurolla. Levyjen kannet ovat poikkeuksetta harvinaisen mielikuvituksettomia ja tylsiä. Sisäkannet sisältävät enemmän copyright-merkkejä kuin virallisia aakkosia. Ja saat todella polvistua kaakkoon, jos bändi on ylhäisyydessään viitsinyt raapustaa sinulle, maksavalle asiakkaalle, lyriikat. Teollisuudenaloja on kuollut vastaavan piittaamattomuuden ja innovatiivisuuden puutteen takia.

Voit ostaa kaupasta tyhjän cd:n alle eurolla ja kopioida siihen musiikkia, jonka saat nopeammin, kätevämmiin ja omavalintaisesti netistä. Laitonta, epäeettistä? Aina-kin liikutaan harmaalla alueella, mutta huomioitava on myös, että ostaessasi Suomessa tyhjän cd:n menee osa rahoistasi Teoston kirstuun. Eli oletusarvoisesti kopioit levyillesi jotain tekijänoikeudellista materiaalia, oli cd:llä sitten uusin Metallica tai isoäidin Mallorcan-kuvat.

Musiikkiteollisuus on itse ajanut itsensä loukkuun, josta se yrittää vapautua hyökkäämällä kuluttajia, omia asiakkaitaan vastaan. Ala ei ole kehittynyt ajan mukana, vaan ostamme täysin samanlaisia levyjä kaupoistamme tänään kuin 15 vuotta sitten, vaikka silloin äänittelimme vielä c-kasettejamme ja hämmästelimme selkäreun kokoisia matkapuhelimia. Musiikkiteollisuus on nyt ensimmäistä kertaa pulassa, ja se näkyy sekä kuuluu. Ainoana toivona markkinoille on työnnetty dual disc, cd- ja dvd-levyn synteesi, josta odotetaan sateentekijää. Dual discien yleistymistä odotellessa jatkanemme oman päämme sisäistä taistelua ilmaisen musiikin ja moraalimme välillä.

Kilohintoja:

- Tomaatti (Puola): 1,99e/kg
- Sitruuna (Argentiina): 1,69e/kg
- Raakaöljy: n. 0,20e/kg
- Pirkka cola light (Lestijärvi): 0,47e/kg
- Mersu 180 CDI: 28e/kg
- CD-levy: 800e/kg

XXX - PARTY!

P-klubi juhlii kriisi-ikää 11.11.2005, juhli mukana!

Cocktail-tilaisuus VPK:n talon peilisalissa 17.30.

Juhlaillallinen VPK:n talon juhlasalissa klo 19, juhlapuheen pitää Osmo Soininvaara.

Jatkot tutusti Tuomiokirkon kupeessa.

Sillis lauantaiamuna, lähtö Assarin Ullakon edestä klo 11.

PUHAKKA

Hämeenkatu 5

Avoinna 7-21 * 7-18 * 12-21

Tervetuloa !

*Kuumia leipiä!
Hyvät valikoimat!*

*Grilliherkkuja!
Pitkät aukioloajat!*

Poliittista realismia on kuulua liittoon jo opiskeluaikana

Oma liittosi

www.sval.fi

